

REN DHARK

33 (25/93)

11'90

261

RODOKAPS

LARS
TORSTEN

STRÁŽCI VESMIRU

SCI-FI

REN DHARK
33

Zarazil se o skalnatý výběžek, jenž se mu zaryl do žaludku jako tupá dýka. Ale zastavil se. Pravačkou výběžek objal a držel se zuby nehty.

Jenom se nepouště! Jenom se nepustit!

Síla bouře jím cloumala a trhala. Teď se přidával i vítr. Průtrž mračen. Déšť nad Deluge byl proti tomuhle lehkým ranním oparem! Ve zlomku vteřiny byl Szardak promočen na kůži. Ale díky sprše získal zpět své sebeovládání. Přestal uvažovat o sobě. Teď už zase myslel na tým G-5!

Jeho muži se nacházeli ve stejném nebezpečí jako on! Kam je or-kán mohl zavát? Co se jim mezitím mohlo stát?

Vytrhl videofon a zachraptěl do něj:

„Larsene, jsme v tom až po uši! Rychle, pošlete čtyři Blesky! Rychle...”

Pak videofon pustil. Potřeboval obě ruce, aby se mohl přidržet balvanu. Kolem něj vládla vichřice, déšť a noc. Do plic se mu dostala voda. Rozkašlal se.

Slyšel ho Larsen?

Voda, ve které ležel, stoupala. To už nebyly kapky, co na něj padalo, to byly pro vážce vody!

Něco takového přece není možné!

Ale bylo ještě hůř.

A ta zima! Teplota klesala jako kámen ze stráně.

Chlad! Smrtelný chlad! Chlad pronikající do jeho těla jako tisíce jehliček. Všude mokro. A všude bouře a vichřice.

„Už si ani nedokázal vybavit, jak rychle je bouře přepadla. Najednou tu byla a byla strašlivá.

Ještě jednou se pokusil zavolat videofonem POINT OF.

Pravačka, ztuhlá zimou, se pustila balvanu. Zkřehlé prsty nahmataly přístroj. Ale sklouzly z něj. Znovu po něm sáhly.

„Velký Bože!”

Voda mu videofon vytrhla z ruky. Nesla ho pryč.

Otočil se na záda, převrátil se, rozbil si hřbety rukou o kamení, ale nedbal toho. Ještě v něm byl nějaký život!

Prudce hmátl dopředu a ucítil videofon pod rukou.

Sevřel ho.

„Larsene, ta bouře nás zabije!” Už ani nevěděl, jak videofon dostal ke rtům. Věděl jen, že volá o pomoc — pro sebe a pro svůj tým. „Larsene, okamžitě vyšlete Blesky ... Larsene, jde o ...”

V řevu orkánu a bublajícím rachotu vodních mas přeslechl sunutí balvanu, který postrkával proud vody.”

Dostal tvrdou ránu do boku.

Janoš Szardak vykřikl, zřítíl se do vody a potopil se.

Planeta Mounts se předváděla ve své nejzákeřnější podobě.

„Ještě tři hodiny,” řekl Welt Brugg ve spojové centrále a pohrdlivě si změřil chronometr. „Tydle služby nikdy neutíkají. Kdyby si u toho člověk moh aspoň na chvíličku zdřímnout . . .”

„To se vopovaž!” okřikl ho Elis Yogan.

Brugg demonstrativně zívl.

„Kdyby se člověk tak moh na tebe spolehnout,” zasténal a poklepával prsty o povelový panel.

Dveře do centrály se rozskočily. Oba muži se prudce otočili a zašklebili se, když spatřili jednoho ze svých kolegů, promočeného na kůži.

„Dal sis koupel a zapomněl ses svlíknout?” chechtal se Brugg.

Tam, kde muž stál, se na podlaze tvořila kaluž.

To se Yoganovi nelíbilo.

„Asi tady budeš muset vytřít, hochu . . .”

Nyní se ozval příchozí. Zlobil se.

„Žvanit umíte, ale co se děje venku, to netušíte. Larsen dal zavřít všechny vchody, abychom neměli na lodi potopu!”

Bylo to přehnané tvrzení, ale zabralo. Walt Brugg a Elis Yogan se bleskurychle otočili a zapnuli obrazovky, jež měly ukazovat údolí, ve kterém přistáli.

Neviděli nic. Téměř nic. A to málo, co viděli, jim nahánělo hrůzu.

„Velký Bože . . .!” koktal Brugg.

„Buď zticha!” okřikl ho mokrý muž. „Viděl jsem, jak vítr kutálí balvany vysoký na dva metry!”

Vtom v centrále zalechli řev bouře.

Janoš Szardak volal o pomoc!

Yogan byl stejně rychlý jako Brugg. Oba zároveň přepnuli volání k Larsenovi, prvnímu důstojníku na POINT OF. Zatímco Yogan nahrával Szardakovu výzvu, Brugg zalarmoval depo Blesků.

„Tady spojová centrála, Brugg. Kolik Blesků je připraveno ke startu?“

„Devět . . .“

„Poplach číslo jedna! Šest mužů ke startu připravit. Rozkaz vydá první důstojník. Tempo!“

Larsen slyšel Bruggovy příkazy. „Oukej, Bruggu, tak to bylo v pořádku. Hned k vám přijdu. Řekněte chlapcům, aby si přepnuli na infra.“

Ve zlomku vteřiny předal Larsenovy rozkazy a šest pilotů jeden po druhém hlásili připravenost k letu. Blesky pak pod ochranou intervalových polí prolétly stěnou POINT OF a nacházely se ve řvoucích masách vody a vzduchu, aniž by posádky cokoliv pociťovaly.

Začalo hledání Janoše Szardaka a týmu G-5. Ve spojové centrále čekali na Ralfa Larsena. Ale ten nepřicházel. Utíkal do depa 4. Chtěl se také zúčastnit hledání Janoše Szardaka.

„Tady Larsen v depu 4. Opouštím loď! Přepnout na infra! Zapnout všechny venkovní reflektory!“

Znal trasu mezi POINT OF a záchranou giantskou lodí. Jako všichni ostatní si ji už mnohokrát prošel. Na obrazovce spatřil svazky temných paprsků a při bližším pozorování si uvědomil, že je to déšť! Přestože mu hlásili bouři a průtrž mračen, něco takového si nepředstavoval. Rozpoutané přírodní živly se přičily jakémukoliv srovnání!

Přepnout na spodní reflektory! Když spatřil, co osvěčují, trhlo to s ním. Celé údolí se proměnilo ve vařící, bublající a pěnící jezero! Kam zmizela cesta k záchrané lodi?

Dohnal první tři Blesky. Piloti byli bezradní a dávali to na ultrakrátkých vlnách najevo. Ztratili orientaci. Ralf Larsen zuřil. Tato mimořádná situace si vyžádala, aby zrušil vlastní příkaz nepoužívat zaměřovače!

Zařval do UKV: „Okamžitě použít všechny zaměřovače! To je chcete nechat utopit, sakra?“

Doletěli na poloviční vzdálenost mezi POINT OF a giantskou lodí.

Larsen zastavil svůj Blesk. „Příkaz ostatním: fixujte Střevíc jako střed! Od něj začneme spirálovitě kroužit a hledat!“

Jako Střevíc označil asi třicet metrů vysokou skálu, svým tvarem připomínající domácí obuv. Larsen sám začal s hledáním.

Soustředěně sledoval projekci nad hlavou. Brzy ho začalo bolet za krkem.

„Blbý zařízení,“ říkal si v duchu. „Ty Tajemný museli ale být divný ptáčci. Asi měli voko navrchu hlavy.“ Voda a kamení. Samá voda a všude kamení, kam dohlédl.

6

Jak to vypadá?“ zeptal se ostatních po UKV.

Šestkrát si musel vyslechnout negativní hlášení. Nic jiného ani nečekal.

„Dál hledat po spirále . . .“ řekl a vtom se mu zdálo, že na obrazovce něco poznává. Nebyl si však jist. Byl to kus dřeva, tam dole v proudu?

Jeho Blesk prudce klesl dolů a zastavil se pět metrů nad předmětem. Světla na něj! Larsen zadržel dech.

Pod ním na vodě plaval buď člověk — nebo mrtvola . . .

Raději ani nepomyslel na zajaté Gianty, kteří jsou dole v údolí za energetickou stěnou vystaveni nepřízní počasí.

Přistání nad tělem ve vodě!

Blesk přistál jako v učebnici: jeho teleskopické unitalové nohy zůstaly na hladině divokých vod, na půl metru od objeveného těla. Bezbranné tělo se jim blížilo a — zůstalo na jedné z nich viset!

Larsen vypnul podsvětelný pohon Blesku. Přivolał si nejbližší stroj. „Ale dávejte pozor při přistání, především při výstupu, jasné?“

„Oukej,“ ozvalo se ve sluchátkách a pak se ze tmy vynořil další Blesk, bezradně tápající svými světelnými prsty po rozbouřených vodách.

„Rychleji, rychleji!“ popoháněl Larsen druhý Blesk k přistání.

Pak sledoval, jak se otevřely jeho dveře a jak je vichřice silou zase zabouchla.

Pilotovi se nepodařilo vylézt!

Jakmile zase otevřel dveře, orkán jej zatlačil do sedačky!

Larsen řval do mikrofonu, snažil se překřičet vichřici, která mu hučela ve sluchátkách.

Ten druhý to dokázal! Dostal se ze dveří! Nyní položil jednu nohu ven. Druhou! Její! Ponořil se až po stehna. Centimetr po centimetru se blížil k tělu.

Teď! Teď se dostal k výsuvným nohám Larsenovy lodi. Jednou rukou se zachytil nohy lodi a druhou zvedl bezvládné tělo.

„Janoš . . .“ zasténal Larsen.

Na lékařské stanici POINT OF nebylo z bouře slyšet nic. Tady bylo naprosté ticho. Dokonce i přístroje Tajemných pracovaly téměř nehlučně. Ralf Larsen však neviděl ani stroje, ani doktory, kteří se snažili o záchranu těl na operačních stolech. Vlastně tu postávali a dívali se střídavě na sebe, na aparatury a na bezvládná těla. Práci za ně vyřizovaly přístroje. Vzduch v místnosti byl sterilní, jeho teplota činila patnáct stupňů. Ralfu Larsenovi byla zima. Rozrušení, které cítil, se nyní projevilo jako lehká zimnice.

Copak pro Szardaka a jeho muže už neexistovala naděje?

„Všichni jsou klinicky mrtví!“ řekl Maitskill po prvotní prohlídce a na nevěřící Larsenův pohled dodal: „Všichni!“

To bylo před třemi minutami.

Larsen se ošival. Nedokázal to tísnivé ticho vydržet. Už ani nebyl schopen zdržovat se v čekárně před operačním sálem. Chodil sem a tam. Ale sotva udělal několik kroků, Hanfstik ho ostře zarazil: „Stát!“ Larsenův výraz ve tváři byl přísný a křečovitý. Na pleši mu zářily kapky potu.

Uplynula čtvrtá minuta.

To přece ...

To je přece nelidské! chtělo se Larsenovi vykřiknout, ale opět se mu dostalo ostrého upozornění:

„Ticho! Ani slovo!“

Takže mlčel.

Uplynula pátá minuta!

Ralf Larsen zadržel dech. Lékaři Anonga, Hanfstik a Maitskill zírali na jeden z přístrojů. Viděl, jak Maitskill pohybuje rty a neslyšně říká: „Hýbe se to ...“

Larsena se zmocnilo napětí. Co tím doktor myslel? Měl tisíc chutí se zeptat, ale neodvážil se rušit.

„Překrvení mozku 38. Zabezpečení kyslíkem ještě není dobré. U stolů 2, 6 a 7 ještě nula. Hanfstiku, vypojte je z okruhu,“ nařídil Anonga.

Ralf Larsen věděl, co to znamená. Nikdo mu to nemusel překládat. Pro tři muže z týmu G-5 už neexistoval návrat zpět. Byli mrtví. Ale co ostatní? Co Janoš Szardak?

Trhl sebou, když se na něj Maitskill podíval.

„Můžete doufat, Larsene, ale nedělejte si příliš velké naděje.“

V Larsenových očích se zablesklo. „Co tím míníte, Maitskille? Nemluve v hádankách a používejte slova, kterým budu rozumět i já!“ To promluvil velitel POINT OF. Maitskill se mimoděk napřímil. Věděl, že když Larsen takto mluví, vyžaduje stručnou a jasnou odpověď.

Lékař zaváhal.

„Szardak mohl utrpět nějakou dosud neodhadnutelnou újmu na zdraví s trvalými následky. Zásobení výživy mozku kyslíkem bylo

přerušeno na příliš dlouhou dobu. Pozemskými přístroji bychom nedocílili už vůbec ničeho ...“

„Vždyť se už před třiceti lety začínaly dělat resuscitace mozku,“ vpadl mu Larsen do řeči.

„Ano. Ale ani já, ani moji kolegové nejsme mozkovými chirurgy a kromě toho nemáme patřičné vybavení.“

„To jsou přístroje Tajemných tak mizerné?“

Přes Maitskillovu tvář přelétl hořký úsměv.

„Naopak. Pro nás, pozemšťany, jsou nepředstavitelně dobré. Jenom ... s většinou z nich neumíme zacházet.“

Za zády křikl Anonga: „Szardak otevřel oči! Reaguje na světlo! Srdce dobré, puls oukej, odpovídá situaci. Krevní tlak 85!“

„Malé dítě má vyšší!“ ozval se Larsen.

Maitskill pokýval vážně hlavou a pak neobvykle tiše pravil: „Szardaka nyní můžete skutečně srovnávat s malým dítětem — které přišlo na svět bezbranné a jen s malými šancemi, že přežije první týdny...“

Larsen najednou zrudl. V poslední chvíli se ovládl a Maitskilla neokřikl. „Tak teď vám už ale vůbec nerozumím. Co to tady vykládáte? Copak se za poslední desetiletí neučinily na Zemi významné lékařské objevy? To to chcete vzdát na celé čáře?“

Maitskill měl trpělivost anděla.

„Tak to zase ne. Dělalí jsme víc, než bylo možné. Copak nevíte, že byl Szardak už čtvrt hodiny klinicky mrtev, když ho sem k nám donesli? Patnáct minut! Na celé Zemi nenajdete člověka, který by tak dlouhé odkrvení mozku přežil. Avšak přístroje Tajemných to dokázaly. Ale protože ještě nevíme, co všechno dokázaly, poprosil jsem vás, abyste si nedělal příliš velké naděje!“

Larsen vykročil.

„Díky, Maitskille. Takže tu nebudu déle rušit. Dejte mi hned vědět, až se stav těch mužů zlepší.“

Kráčel ke dveřím, když se ozval Anonga: „Maitskille, pojdte sem, rychle!“ Jeho slova přerušovaly dusivé a dávivé zvuky.

Larsen byl rychlejší než Maitskill, měl lepší reakce.

Anonga a Hanfstik stáli vedle operačního stolu, na kterém spočívalo Szardakovo tělo. Szardak vydával nesrozumitelné útržky slov. Larsen ho už v duchu před sebou viděl jako idiota. Maitskill odstrčil Hanfstika, podíval se na Szardaka a pak na mimořádně složitý agregát, na který byli druhý důstojník a ostatní muži z týmu G-5 připojeni. „To je neuvěřitelné," šeptal lékař. Rty se mu vzrušením odkrývaly. Vrtěl hlavou. Neustále kontroloval přístroje. Larsenovi nic neřikaly. Anonga a Hanfstik dávali pozor, aby se Szardak nepokoušel zvednout. Už přestal vydávat ty zvuky. Nezačínala se jeho popela-vá pleť trochu zabarvovat? Muži nevěděli, jestli nepodléhají optickému klamu. Maitskill si oběma rukama přešel přes obličej. Bylo to gesto vyjadřující jak bezradnost, tak velký podiv. „My ... on ... Larsene, zůstaňte tu ještě pár minut!" Lékař se jen pomalu vzpamatovával. Se Szardakem se muselo stát něco neuvěřitelného.

Zázrak?

Lékaři hleděli na Larsena. Došlo mu, že musel nahlas přemýšlet.

„Ano, zázrak!" potvrzoval Maitskill. „Zázrak Tajemných, o kterém nevíme . . ."

Vtom jej přerušil slabý hlas:

„Dostal by tady člověk sklenku vody, aby si moh vypláchnout hubu?"

Promluvil Janoš Szardak, muž, který měl být klinicky mrtev!

Když Larsen opouštěl lékařskou stanici, byli už i ostatní muži při vědomí, až na ty tři, pro které veškerá pomoc přišla příliš pozdě.

Stejně náhle, jak bouře přišla, odezněla. Temné mraky se ztratily za horami a uvolnily místo modrému nebi.

Divoké vody, tekoucí dolů do údolí, se pomalu ztrácely, když se jim nedostávalo dalšího deště. Sem tam ještě zaburácely vodopády na úbočích hor, ale i ty rychle ztrácely na intenzitě.

POINT OF i lodě Giantů přestály bouří bez úhony. Larsen stál ve velínu prstencovité lodi a pozoroval na obrazovkách jasnící se nebe. Giantské slunce rozzářilo skály do šedivé, modré a červené barvy.

Vtom se myšlenky velitele lodi přesunuly jinam.

Už dvanáct dní marně čekali na zprávu od Rena Oharka. Už dvanáct dní seděla u přijímače hypervln služba, ale zpráva z Robo-nu nepřicházela. Ani jeden ze šesti Blesků se nevracel na Mounts.

Měl porušit Dharkův příkaz a letět na Robon už nyní?

Toto přání málem Larsena zviklalo. Musel se přinutit, aby mu nepodlehl.

10

Ozval se palubní komunikátor.

Per Viking, muž, který navázal kontakt se zajatými Gianty, žádal o svolení, aby mohl své chráněnce za energetickou mříží navštívit.

„Vy blázne," pravil Larsen ostřeji než chtěl, „copak máte strach, že se utopili? No jo, tak už za nimi utíkejte!"

Per Viking se na velitele pro jeho hrubost nezlobil, poděkoval a vypnul spojení. Když opouštěl POINT OF, nemohl ještě tušit, jak ho Gianti překvapí,

Larsen přecházel sem a tam po velínu. Čas nechtěl ubíhat. Neměl nic na práci. Mimoděk se otočil a zahleděl se na Checkmaster - palubní mozek POINT OF.

Tahle věčička musela být nepochopitelná i pro největšího fantastu na lodi.

Checkmaster byl sestaven, vybaven a naprogramován před jedním tisícem let. Jeho programátory byli Tajemní. Checkmaster věděl prostě všechno!

Larsen zavrtěl hlavou.

Checkmaster nevěděl všechno. O giantském hyperpohonu nechtěl nic prozradit, nebo nevěděl.

Důležité obrovské stroje v záchranné lodi mu byly španělskou vesnicí. V jiných věcech se naopak vyznal, jako by je postavil sám.

„To by se z toho jeden zbláznil..." mumlal Larsen a v duchu si představoval Tajemné. „Hlouposti..." zabručel. Pak jeho pozornost zaujala jiná věc:

U Checkmasteru už delší dobu stál muž, který do něj ukládal nové údaje o pozemské technice.

Tohleto přikázal Dhark, ještě než odletěl na Robon. A teď to vypadalo, že onen inženýr spí vestoje! Larsen neměl rád dlouhé řeči. Proto řekl jen:

„Dobrou noc!"

Oslovený se ani neotočil, jen se zašklebil.

„Už čtvrt hodiny čekám na odpověď, Larsene! Ale ta pořád nepřichází."

„A co se chcete dozvědět? Smím to taky vědět?"

„Jasně," odpověděl inženýr. „Spolu s kolegy jsme ještě jednou přeměřili ty zvláštní věžovité útvary z mříží, co jsou na palubě záchranné lodi Giantů, a údaje o nich jsem svěřil tady Checkmasteru. Měl by nám konečně říct, jaké paprsky ta věž vyzařuje."

To byla další věc, o které palubní mozek nic neprozradil nebo nevěděl.

Checkmaster se ozval po 18 minutách: Uložené údaje nepostačují k řešení zadaného úkolu.

11

Inženýr zanádal. Larsen se na něj zahleděl docela soucitně. Nic jiného ani nečekal. „Tak to teď vzdáte?“

Inženýr se na něj podíval, jako by nepochopil otázku. „Vzdát se, Larsene? Nikdy! Nikdy! Teď tuplem ne! Ztraceně, musíme se přece dozvědět...“

Muž opouštěl velín. Larsen se díval za ním. Ren Dhark si nemohl přát lepší posádku, než jakou bylo těch dvě stě mužů na palubě POINT OF. Každý tu dělal víc, než bylo jeho povinností. A na každého tu bylo absolutní spolehnutí.

Vzdát se? Nikdy! Teď tuplem ne!

Ta slova mu zněla v uších.

Pak potlačil zívnutí. Cítil se jako zbitý. Měl za sebou dvanáct náročných dní.

Opět se podíval na hodiny:

11 hodin, 22 minut.

V tento okamžik vytrhl Walt Brugg svého kolegii Elise Yoagana ze zasnění a táhl ho k oscilografu. Na matné obrazovce se pohybovala mírná křivka.

„Už někdy něco takového viděl?“ zeptal se Brugg.

„Člověče, to je přece hyper ...!“ řekl Yogan.

„Možná ano, možná ne. A jak je ta křivka slabá . . . hele ... a je pryč. To nebylo ani deset vteřin.“

„Mrkni, jestli to bylo připojený na Checkmaster?“

Walt Brugg se natáhl, předklonil se a pak přikývl. „Je. I čas změřil. 11.22, Trvání křivky 7 vteřin. Hm ... to musel bejt nějaký omyl ...“

„Hyperimpulz jako omyl? Ty ses snad zbláznil, Walte!“

„No jo, pro mě za mě,“ bručel Brugg. „Klidně si to nahlas Lar-senovi.“

Elis Yogan měl pro kolegu jen výraz soucitu.

„Ty ses fakt asi zbláznil, Walte. Hlásit tak hubenou křivku?“

*- *• *

Per Viking stál u divokého potoka. Nezajímalo ho však jeho šumění a krása vodní hladiny. Hledal bezpečný přechod na druhou stranu.

Po směru proudu to možné nebylo. Tam se stále stékal s ostatními potoky, vytvořenými deštěm.

Musel jít tedy výš, proti proudu.

Ušel sto metrů. Přeskakoval kaluže a kluzké kamení, v jednom místě si málem vymkl kotník. Od horských obrů vanul studený

12

vítr. Pospíchal. Pospíchal, ačkoliv ke spěchu neměl žádný zřejmý důvod.

„Tady to půjde,“ řekl si pro sebe. Potok se tu v jednom místě propadal, takže stačil jeden odvážný skok... a Per byl na druhé straně.

Pak už jen přidal do kroku, aby se brzy dostal do bočního údolí, kde byli za energetickou mříží drženi zajatí Gianti.

Stráž u mříží ho už znala. Potřásli si rukama.

„No, Vikingu, máš strach, že to tvoje starý kámoše spláchlo? Ne-spláchlo. Bohužel. Jsou tady všichni...“

Per Viking neodpovídal. Trpělivě počkal, až jej mříž vpustí dovnitř. Chtěl už vejít a vtom si vzpomněl na svůj videofon. Zapnul ho a řekl: „Nechtě svoje videofony běžet. Jen pro všechny případy!“

Strážní na něj nechápavě hleděli. Takové nařízení ještě nikdy nevydal.

„Že bys konečně dostal rozum, Vikingu?“ zeptal se ho šedovlasý strážný. „Už taky pochopil, že tydle Gianti jsou tím nejmizernějším produktem Mlíčný dráhy?“

Viking zrudl. „Neznáme je. Nevíme o nich nic ...“

„Nic?“ odporoval šedovlasý muž. „Když pomyslím na to, co napáchali na Zemi, votevřela by se mi v kapse kudla, kdybych nějakou měl!“

Tak uvažovali téměř všichni na POINT OF. Jen malý okruh lidí kolem Oharka si říkal: „Gianty můžeme soudit teprve až je poznáme a až budeme vědět, z jakého důvodu s lidmi tak strašně zacházejí.“

Většina lidí z posádky však myslela na Gianty s nenávistí — vždyť nevěděli, koho z jejich rodin na Zemi zahubili nebo psychicky zničili.

Viking zůstal zticha. Nemělo smysl se s těmi dvěma bavit, nebyli lepší ani horší než ostatní. Ale s hrůzou si představoval první rozhovor takových lidí s cizí bytostí — s takovýmhle přístupem by to mohl být zároveň rozhovor poslední!

Stráže zapnuly své videofony. Šedovlasý muž pokynul Vikingovi, aby už konečně šel.

Viking vstoupil ke Giantům.

Ke Strážcům vesmíru!

On, Ztracenec, který je podle jejich názoru uznával a oni uznávali jeho. Pro ně byl také Strážcem vesmíru!

Per Viking se ani nesnažil jim jejich omyl vymlouvat.

Bytosti s dravčími hlavami, v průměru dva metry vysoké, si z té

13

výšky měřily přicházejícího Vikinga. Nehnuly se. To mu bylo podivné. Tak se ještě nikdy nechovali. A nezachytil ani žádný telepa-tický projev. Soustředil se na dva z nich, se kterými poslední dny tak často rozmlouval.

Kde byli Jack a Fred, jak si je pojmenoval?

Stáli vlevo, spolu s dalšími třemi Gianty, a vypadali, že o něj nemají žádný zájem.

Jacku a Frede, proč se mnou nemluvíte? myslel si soustředěně a přiblížil se jim.

Nedostával žádnou odpověď. Fred a Jack ho přehlíželi. Per Viking stál nyní před nimi. Pro něj to už nebyly příšery, nýbrž tvorové, kterým se snažil porozumět. Že by je to psí počasí připravilo o poslední síly? V tomto smyslu sestavil otázku a čekal na odpověď.

A zase marně.

„Frede .. ! Jacku .. !“ vykřikl Viking, ale nedostal se dál, protože vedle něj se k zemi zřítil jeden Giant. To znal. Dobře to znal z nedávná, kdy Gianti ze 400metrové lodi jeden za druhým umírali a rozpadali se.

Zaváhal jenom na vteřinku. Pak hned jednal. Přidržel si video-fon před ústy, přepnul na lékařskou stanici a vyburcoval doktory: „ .. .ale přileťte s Bleskem, jinak to nestačí! Gianti umírají!“

„No, Vikingu, jen klid,“ vpadl mu do řeči Maitskill. „Jak dlouho pozorujete proces jejich rozpadu?“

Mladík se podíval na hodinky.

„Asi tak minutu. Palubního času.“

„Ten mám taky. Takže od 11 hodin 22 minut. Dobrá, hned vyrazíme: Nadále se s nimi pokoušejte navázat myšlenkový kontakt.“

Konec.“

Per Viking zíral na Freda, ale ten si ho nevšímal. Něco v jeho výrazu se změnilo.

Ale co?

Pak to uviděl!

Jeho jasně žlutá barvabledla. Biologicko-anorganický povrch těla Gianta měkl a ztrácel pevné obrysy. Velká, výrazná dravčí hlava se roztékala! Třas zesiloval. Pak už to nebylo zmenšování, ale propadání se do sebe. Všechno na Fredovi změklo. Po chvíli to leželo na zemi jako amorfní hrouda, která se nerozšiřovala, ale vstřebávala do sebe.

Per Viking mimoděk ustoupil, nechtěně se ohlédl a zděšeně zjistil, že se takto rozpadá dalších deset Giantů.

14

Co se to tady děje ? Co se stalo ?

Intenzivně si kladl tyto otázky a doufal v telepatickou odpověď. Ale Jack mlčel stejně jako Fred.

Per Viking nechtěl Fredův konec sledovat, ale proti své vůli pozoroval, jak kontrakce beztvaré kaše dosahuje maxima. Mimoděk zadržel dech. Náhle nad tou zbědovanou hromádkou vyvstalo ble-děmodré energetické pole a to, co po sobě zanechalo na zemi, byla jen hromádka popela.

Pak se energetické pole ztratilo, zůstal jen popel, rozfoukávaný větrem.

Přiletěly tři Blesky a zastavily se nad ohradou se zajatci ve výšce deseti metrů. Per se podíval nahoru.

Poznal Maitskilla, Hanfstika a Larsena. Všichni tři měli otevřené dveře, vykláněli se a hleděli dolů.

Hanfstik snímal to zvláštní umírání Giantů kamerou.

„Pořád žádný kontakt, Vikingu?“ křikl dolů Larsen. Ne

„1>C . . .“

Ale nebyla to tak docela pravda.

Zachytil Jackovy myšlenky. Vypadalo to, jako by v hlavě slyšel cizí hlas. Ale Jack nevypadal, že se s ním bude nějak bavit. Sděloval mu zprávu.

„To je šílený ...“ špitl Per Viking, zíraje na Jacka.

Jsme jedno, i když nás jsou miliony. Zůstaneme jedno, přestože nyní všichni jdeme. I v budoucnosti budeme jedno, protože jsme

Strážci vesmíru!

Pak měl Viking v hlavě opět prázdno. Kolem dokola pokračovalo umírání Giantů. Ale Jack mluvil o odchodu a nikoliv o umírání!

Text, který zachytil, si pořádně zapamatoval. Videofonem ho sdělil Larsenovi, Hanfstikovi a Maitskillovi.

Ani ti nevěděli, co si s tím mají počít.

„Vikingu, jste si jist, že jste vážně přijal tyhle nesmysly?“ ujišťoval se Larsen.

Pak k Vikingovi dorazilo stejné znění zprávy podruhé a potřetí:

... protože jsme Strážci vesmíru!

Krátce nato už na planetě Mounts nebyl ani jeden Giant. Per Viking neměl tedy příliš času na jejich studium.

Larsen přistál vedle něho a pak se s ním vrátil na POINT OF. Ve velínu narazili před Checkmasterem na Hanfstika a Maitskilla. Palubní mozek jim měl tajuplnou zprávu rozluštit.

Odpověď přišla promptně: Nesrozumitelné!

„Škoda, že tu není Čobe, to bychom měli aspoň důvod se pobavit,“ řekl Maitskill.

15

„Jak tomu mám rozumět?“ zeptal se Ralf Larsen.

Oslovený se pousmál.

„Musel jsem si vzpomenout na Čobeho teorii o tom, že Gianti jsou roboti. No ano, člověk může tvrdit, co chce, ale přece jen — roboti s telepatickými schopnostmi a atomovou minibombou v tele?“

„A jak byste vysvětlil vy, Maitskille, nálož v těle Giantů?“ zeptal se Larsen.

„Larsene, příroda je mocná čarodějka! Ta umí věci, na které naše fantazie nestačí!“

V tu chvíli vstoupil do velínu Walt Brugg. „Jdu si k Tinovi pro pár cigaret,“ omlouval se.

„Něco nového?“ chtěl vědět Larsen.

„Ne ... až na sedmivteřinovou křivku v 11.22. Taková slabá záležitost. Ani to nezapípaio. Checkmaster si to uložil.“

„Oukej, pak se na to podívám,“ řekl Larsen a obrátil se na Maitskilla. „Jak se daří Szardakovi a týmu G-5?“

„Príma, Larsene. Tak dobře, že se my, doktoři, musíme stydět za svoje bídné znalosti . . .“

„Přesně. Pomyslete jen na Gianty. Ti pochopili funkce lidského rozumu během dní nebo možná hodin. To vy jste na tom s vašimi vědomostmi z fakulty o pár uzlů pozadu.“

„Správně. Ale zůstaňme u Tajemných, Larsene. Ten tým byl připojen ke stroji — k bezduchému přístroji. A dokázal byste mi říct, co ti muži^ vykládali, když jsme vypnuli agregáty? Tak na to byste nepřišel. Řekli: poslední roky jsme se ještě nikdy necítili tak fajn, jako když jsme byli připojeni k té mašině — stroj, postavený před tisícem let, probudil celou řadu mrtvých mužů k životu . . .“

Larsen zvedl hlavu. Jeho šedé oči se leskly, jako by měl horečku. „Maitskille, není tenhle stroj důkazem toho, že Tajemní vypadají jako my, lidé?“

„Bohužel vás musím zklamat, Larsene. Ten agregát byl na člověka nastaven a seřízen. To byla práce Čobeho, Anongy a několika dalších mužů. Právě v tomto ohledu byly informace mentcapů velmi vyčerpávající. Domnívám se, že stroj lze seřídit na jakoukoliv inteligenci, na jakýkoliv druh. •** Ještě něco? Ne? Pojďte, Hanfsti-ku, musíme se podívat na naše nemocné. Doufejme, že je cestou nepotkáme ...“

Odešli a nechali Larsena ponořeného v myšlenkách. Nemyslel ani na zázračný stroj, ani na smrt Giantů.

Jeho úvahy patřily Renu Dharkovi a mužům na Robonu.

16

Proč Ren Dhark nevyslal zakódovanou zprávu, že je vše v pořádku? Proč tohle vyčerpávající a znervózňující mlčení? Co se stalo na Robonu? Je Dhark mrtev?

John Martell, generál a velitel základny T-XXX na severu Aljašky, vykonával své obvyklé, nicméně neplánované inspekční obchůzky. Většinou mu přinesly více informací, než suché zprávy podřízených důstojníků.

Vyjel do třetího patra.

„Hm . . .“ zabručel na adresu pomalého výtahu a zaznělo to nespokojeně.

I na jeho základně to vypadalo, že vše spěje ke konci — byli posledními živými, Gianty psychicky neovlivněnými lidmi na Zemi, pokud se někde neukrývaly nějaké malé skupinky, které neměly vysílačky.

Už přes rok se zhruba 3300 lidí, většinou mužů, ukrývalo v gigantické podzemní základně, vybudované miliardovými náklady bývalou vládou světa pod horou Mount King, aby v případě katastrofy vládě poskytovala bezpečný úkryt.

Přes Martellovu výraznou tvář přelétl posměšný výraz.

Bezpečí!

Gianti a jejich invazní flotila svými energetickými bojovými paprsky dokázali, že lidstvo nemá proč být hrdé na svou techniku. Gianti předčili lidstvo ve všech ohledech. Ze neobjevili T-XXX? Za to tu vděčili Syntetům — kapkovitým bytostem, a pak také troše štěstí, které nad nimi drželo ochrannou ruku.

Ale nyní hrozilo nebezpečí, že se T-XXX rozloží zevnitř.

V posádce to kvasilo a vypadalo to, že proces nebude možné zastavit.

Z lidského hlediska generál své lidi chápal. I on cítil, jak jeho síla a elán den ode dne slábnou. Žít déle než rok pod zemí, jenom mezi samou technikou, pořádně nevidět slunce a déšť, to dokázalo podlomit ducha.

Ale jako důstojník a velitel nesměl trpět nedisciplinovanost. Jeho pobočník, kterému už taky příliš nedůvěřoval, mu včera předložil soupis větších či menších prohrěšků proti kázni a předpisům, a ten zápis byl pěkně dlouhý.

Rychlovýtah zastavil. John Martell pokrčil kolena, aby rozložil tlak. Když vykročil proti dveřím, automaticky se otevřely. Před se-

17

bou spatřil široké schodiště, vedoucí do vyššího patra a vpravo a vlevo chodby k nejrůznějším oddělením.

Chodby byly v obou směrech prázdné. Martell šel doprava. Chtěl najít velitele patra a spolu s ním provést inspekci, promluvit si s muži. Ještě stále věřil, že v něj má posádka základny důvěru. Dveře k první místnosti byly přivřené. Tlustý, měkký povrch podlahy tlumil jeho kroky. Zastavil se. Uvnitř se vzrušeně bavili tři muži:

„... ten Dhark dobře věděl, proč vocaď vymajz. Sedíme tady v pasti, ve který zejtra, pozejtří nebo za půl roku všichni zdechneme!”

„Za půl roku? Abych se ti nevysmál! Tůdle jsem se zeptal, jak dlouho nám ještě vydržej potraviny. Ani ne čtyři měsíce! V tom žrádle, co nám dávaj, se nachází akorát mizernejch 12 procent přirozený stravy! Všechno vostatní je syntetickéj krysí jed! Ale tam dole si smetánka cpe pupky delikatesama. Jestli brzy něco nepodnik-nem, bude tadle hnusná stavba naším hrobem. Hej...! Pročs najednou zmlkl? Tobě naše řeči snad vaděj? Jindy přece tak nemlčíš!”

„Jsem zticha, protože se chováte jako idioti. Něco podniknout? Nesmysl! Jestli to celý nebude nikdo řídit, tak si rozbijeme palice. Celej barák musí ve stejnou chvíli do vzpoury, aby panáčci tam dole nemohli dělat už nic jinýho, než dát hezky ručičky nad hlavu a ...”

John Martell, stojící těsně za dveřmi, uslyšel hurónský smích. „To chceš informovat celej barák, aby se Martell domák, co chystáme? Copak má málo donašečů? Blbost! Stačí sto, dvě stě chlapů, který půjdou pro čerta do pekla, když na to přídě! Když ty-dlecty chlapi začnou, vostatní se k nim přidaj. Tak nějak se to musí udělat, co?” Ostatní něco mumlali.

Martell jim nerozuměl. Najednou měl pocit, že na chodbě není sám. Otočil se a s ulehčením zjistil, že je to kapitán Bowden, jeden z jeho nejspolehlivějších mužů. Stál těsně za ním. Martell netušil, kolik toho zaslechl.

V tu chvíli promluvil opět první muž.

„Oukej, takže jsme se dohodli. Znáš pár spolehlivejch chlapů. Ty toho máj už taky plný zuby. S těma ... ale ... kruci...!”

Dveře místnosti se zabouchly. Mlčky, ale s jasným výrazem ve tváři se generál Martell a kapitán Bowden na sebe podívali. „Pojďte ...” řekl generál ke kapitánově podívu. Jen váhavě ná-

18

sledoval svého představeného. Několikrát chtěl něco říct, ale Martell jen mávl rukou. Teprve když stáli u výtahu, generál promluvil: „Bowdene, vy zůstanete tady a budete hlídat dveře. Jakmile je někdo opustí, budete ho sledovat. Kdybychom ty tři teď zatkli, nepřineslo by nám to žádný prospěch.

Důležitější bude zjistit, s kým navazují kontakt.”

„Není to práce pro ochranku, generále?” namítal Bowden. Znal se. Neměl kriminalistické schopnosti.

„Na naši ochranku už není spolehnutí.”

„Cože? Ani na tu už ne?”

Martell přikývl. „Jedu dolů. Zlomte vaz, Bowdene.”

Dveře výtahu se automaticky zavřely. Kapitán osaměl.

Začal v duchu klít.

Doktor Juan Sarano na nějaké nadávání ani nepomyslel. Byl zděšen. Ani se mu nechtělo věřit, že je pravda, co mu spojař Nikolav Karuga právě sdělil.

Že by Steel, jeho kolega Steel, rozšiřoval přísně tajné informace? Že by to dělal právě nyní, když je na základně tak napjatá situace?

V duchu probíral jednoho spolupracovníka po druhém. Kdo všechno znal výsledky jeho výzkumů?

Tanja Chuonová byla mimo podezření.

Karuga, který mu právě řekl, že celá základna ví, že pokusy o vyléčení letargických lidí ztroskotaly?

Ne! Nikolav Karuga nepřicházel v úvahu. Neměl žádný motiv. Patřil k těm, koho neúspěšné pokusy deprimovaly.

Takže přece jen kolega Steel? Byla motivem jeho činu msta? Nemohl zapomenout, jak byl odkázán do patřičných mezí, když se snažil obtěžovat Tanju Chuonovou?

Dveře se otevřely.

Vešel Steel.

Juan Sarano ho nenápadně pozoroval. Mladý, teprve 281etý lékař se klidně posadil. Vsedě nevypadal zdaleka tak velký a svalnatý, jako když stál. Vlasy měl krátce zastřížené.

„Už jste se o tom dozvěděl, Sarano? Základna ví do všech detailů, že se nám nedaří. Dozvěděl jsem se to u holiče a ten se pak divil, proč se tolik potím.“

„Aha,“ řekl Sarano, aniž by dal najevo, co si o Steelovi myslí. „Takže u holiče, hm . . . Doufám, že jste taky zjistil, co nás všechny

19

může rozšíření téhle zprávy stát!“ Steel se zarazil a napřimil se. Ruce se mu sevřely do pěstí. Uhodil do stolu.

„Sarano, co to má znamenat? Jak mám rozumět vašemu ... vašemu nestydatému pohledu? Ano, nestydatému! Copak si myslíte, že jsem to provedl já?“

Všichni na T-XXX byli předráždění, přepracováni, nespokojeni. Lékaři přítom netvořili žádnou výjimku.

Juan Sarano sice zůstával navenek chladný a nezúčastněný, ovšem jeho pohled jej prozrazoval.

„Copak byste neměl motiv, Steele, abyste ...“

To už řekl příliš.

Steel bleskově vyskočil, oběhl psací stůl a Sarano stačil už jen zvednout ruku před obličej, aby se chránil. Steel s ním zacloumal, až ho málem vyhodil z křesla. „Ty lumpe ...!“ sykl a napřáhl se k pohlavku. Sarano mu v poslední chvíli uhnul.

Mladý lékař se chvěl jako sopka před výbuchem, Sarano však také. Vyrzil z křesla proti Steelovi a překvapil ho. Dva údery pěstí přiměly Steela k tomu, že se zapotácel a vykřikl, ale hned nato srazil šéfovy ruce a zasáhl ho do brady.

„Au...!“

Ale to už proti Steelovi vyletěl zespoda pravý hák. Steel nadskočil a ...

Mezi oběma kohouty se objevil Karuga. Zlobil se na oba.

„Tak už dost!“ okřikl je. „Steele, zůstaňte u stolu a oťete si krev z obličeje. Vy nevypadáte o moc lip, doktore Sarano. Můžete mi prozradit, co to do vás, proboha, vjelo?“

„To teda můžu!“ zaječel Steel, jehož ještě nepřešel vztek. „Támhle ten se mi snažil naznačit, že ... že jsem to byl já, kdo . . . kdo informoval posádku o neúspěších s letargickými lidmi! Že prý mám motiv!“ Nikolav Karuga měl rozhodcovský talent.

„Teď budete zticha oba! Sedněte si a nehýbejte se z místa. Tak bude to?“

Oba lékaři byli poznamenáni krátkým, ale tvrdým bojem. Oba měli bolestivá zranění. Spojový technik si je prohlížel a vrtěl hlavou. Pak sáhl do kapsy a uhodil s něčím o Saranův stůl.

„Tady!“ řekl a dal si ruce vbok.

Sarano a Steel si překvapeně prohlíželi sotva třicetimetřovou destičku z plastiku, která měla vprostřed dva otvory. Nevěděli, co to je. Z očí se jim ztratil hněv a místo něj se v nich objevila bezradnost.

20

Karuga vysvětloval:

„Tohle je ten mluvka! Před pár minutami jsem ho našel na infekčním oddělení, protože mi nešlo do hlavy, že by někdo z nás měl být zrádce. Teď musíme ale najít toho, kdo tuhle štěnici nalepil Tanje Chuonové pod stůl.“

Juan Sarano se zhluboka nadechl, podíval se na Steela a impulzivně mu podal ruku.

„Promiňte, Steele. Choval jsem se jako blázen.“

Zprvu váhavě, ale pak rozhodně Steel stisk opětoval, ale podával levačku. „Oukej, Sarano. Já jsem si vlastně začal. Ale vaše ocelová brada mi uštědřila lekci.“

„Já že mám ocelovou bradu?“ divil se Sarano.

Steel vztyčil pravačku. Prsteníčkem nepohnul. „Ten jste mi zlomil — svou bradou!“

Přerušil ho smích. Karuga to pobavilo. Ale oběma lékařům se jeho smích nelíbil.

„Karugo, mazejte do lékárny a přineste obvazový sprej. Tak, jak vypadáme, nemůžeme se Steelem mezi lidi. A pokuste se najít chlapa, co k nám propašoval tu štěnici. . . Jsou dny, kdy bych technické vymoženosti nejraději zrušil.“

„To každej,“ dodal Steel a podmračeně sledoval zlomený prst.

* * *

Kapitán Bowden se ztratil!

Byl pohřešován už dvě hodiny. Na třetím patře ho údajně nikdo neviděl. Před 45 minutami vyslal generál Martell spojky, které ho měly najít. Ale prostory základny byly obrovské. Přes tři tisíce mužů posádky se v nich doslova ztrácelo.

Generál Martell nedával najevo, jak hluboce ho zpráva o kapitánově zmizení zasáhla. Jeho představa,

že kapitán objeví spiklenecké kontakty, se nesplnila. Nyní si vyčítal, že ty tři muže nedal zatknout, avšak ve štábu základny nebyl nikdo, s nímž by o tom mohl bez obav promluvit.

I tady byl už každý předrážděn a přepracován. Stejně tak tomu bylo ve spojové a zaměřovači centrále. Martell si mohl spočítat na prstech jedné ruky, kdy tady může dojít ke vzpouře. Taková vzpoura by je však okamžitě vydala do rukou Giantů. A co by s nimi bylo pak, to měli před očima — skončili by jako miliardy otupělých, letargických lidí na Zemi, kteří podlehlí psychologickému ovlivnění Gianty.

21

Sledoval své důstojníky. Někteří z nich popíjeli víc než bylo zdrávo. Byli bez nálady, skleslí.

Přicházejících hlášení si téměř nevšímali. Zpráva, že se posádka dozvěděla o neúspěších lékařů, u nich nevyvolala ani pokrčení ramen.

Většině z nich bylo všechno jedno. Život na T-XXX se svými nadějemi a zklamáními je zlomil.

Martell se zvedl. „Najdete mě u spojařů," řekl, když opouštěl místnost štábu.

Ve spojové centrále mu podali hlášení: „Nic nového, generále!"

„Žádné spojení s planetou Hope, odkud měl údajně přiletět ten Ren Dhark?"

Tato otázka byla pro Martellovo duševní rozpoložení typická. I on už začínal o všem a o každém pochybovat.

Obelhal je Ren Dhark, když hovořil o své velkolepé lodi POINT OF? Byl snad Blesk jedinou lodí, kterou měl? A proč mlčela vysílačka kolonistů na Hope? Vrátil se Dhark zpět na Hope, protože mu byla na Zemi půda pod nohama příliš horká? Zakázal jakýkoliv kontakt s T-XXX?

Martell přistoupil k radaru.

„Co nového tady?" zeptal se, přestože to viděl sám na první pohled.

Kdesi na severu Ameriky přistávaly dvě giantské lodě a jedna startovala. V relativní blízkosti základny se nenacházela žádná loď vetřelců.

O tři kroky dál se nacházel spojový zaměřovač. Z reproduktorů znělo hadí syčení, ošklivá řeč pánů Země, Giantů! Nebylo žádnou útěchou, že se jich v poslední době na Zemi zdržovalo podstatně méně. Stačila jedna jediná 400metrova kulovitá loď, aby vypálila základnu T-XXX a roztavila-Mount King.

Z videofonu zaznělo:

„Hlídko tři, poručík Cole. Musím nutně mluvit s generálem ..."

„Mluvte, Cole!" vyzval ho generál. Byl připraven na vše, i na zprávu o smrti svého kapitána.

„Generále, kapitána Bowdena jsme našli v 18. patře. Je u něj doktor. Dostal otupující injekci a..."

„Díky, Cole. Děkuju vám." Generálův sen o zneškodnění skupiny spiklenců byl ztracen.

Dali Bowdenovi injekci zapomení. Pro ty zákeřné chlapy neexistovalo nic lepšího. Kapitán Bowden si už nikdy v životě nebude schopen vzpomenout, co dělal tři, čtyři hodiny předtím, než ji dostal.

22

A najednou nastalo ve spojové centrále ticho!

Generálem to trhlo.

Z reproduktorů už nevycházelo naprosto žádné syčení!

Velký radar ukazoval jenom giantskou loď, která opouštěla sluneční systém. Kde ale byly ty dvě další, které se chystaly přistát?

„Co říkají oscilografy?" křikl generál doleva.

„Nic, generále. Něco nám přelítlo přes obrazovku a je to pryč."

V této situaci generál osvědčil schopnost rychlého rozhodování, která mu přece jen zůstala.

„Poplach pro skupinu, zodpovídající za spojovou techniku!"

O pár vteřin poději běželo osm důstojníků směrem ke spojové centrále. Když dorazili, nevycházeli z úžasu. Jakmile zkontrolovali všechny přístroje, zjistili, že jsou v pořádku.

Ale z reproduktorů se ozývalo jenom známé šumění statiky. Energetické zaměřovače už nezachycovaly ani odlétající giantskou loď.

„Přece nevypnuli pohon?"

Kdo měl zodpovědět takovou otázku?

Experti se dali do práce. Martell je nerušil laickými dotazy. Stál v pozadí a sledoval jejich práci.

„Přepnout na Mars! Přijem na nejvyšší výkon!"

Když byl příkaz vykonán, statika šuměla podstatně silněji.

Ale výkonný giantský vysílač na Marsu mlčel stejně jako všechny giantské hypervysílačky na Zemi!

„Energetické zaměřování...!" vykřikl muž s pěstěným knírem. „Ale to přece je . . .! Ale to je přece ...!"

Muž za svým zaměřovačem ztuhl. Rty se mu pohybovaly, ale nevydávaly ani hlásku. Nebyl zkrátka schopen cokoli říct.

Jeho kolegové reagovali podobně.

Martell k nim přistoupil, chytil prvního za ramena a otočil ho k sobě: „Prosím informaci!"

Muž polkl. Pak polkl ještě jednou.

„Je tu jenom jedna možnost, generále! Obě giantské lodě, které přistávaly, se zřítily k zemi jako

kámen a explodovaly!"

„O dvě méně," konstatoval generál. „A co se stalo s tou třetí, co odlétala?"

Musel si chvíli počkat. Zaměřovače, které kvůli Giantům nesměly pracovat, aby je nepřátelé neodhalili, běžely nyní na plný výkon. Nikdo ani nepomyslel na riziko, jakému se vystavují.

Jeden z techniků si škubal vlasy.

„Tomu nerozumím, tomu nerozumím ..."

23

Martell ztrácel trpělivost. „Tak, řekne mi někdo konečně, čemu nerozumíte?"

„Ta jedna... Ta loď... se na ... nachází... ve volném pádu!"

Co se to na Zemi dělo?

Čím se dalo vysvětlit mlčení všech hypervysílaček?

Jak se mohlo stát, že se dvě giantské lodi zřítily a vybuchly?

„Syntetové?..."

Otázka zazněla a zůstala v místnosti. Muži se na sebe tázavě zahleděli. Každý doufal, že odpoví ten druhý. Napětí a vzrušení docilovalo nevídaných hodnot.

Vtom znovu vykřikl muž od zaměřovače:

„Vypnout! Všechno vypnout! Copak nechápete, že nás Gianti chtějí tímhle ďábelským trikem nachytat? Vypnout! .. Vypnout!" A než mu v tom mohl někdo zabránit, muž vyskočil proti generálovi, napřáhl proti němu pěst — a nezasáhl.

Ke druhému pokusu o udeření velitele T-XXX se už nedostal. Generál přešel do protiútoky a jednou ranou srazil muže k zemi.

Ve spojové centrále opět zavládlo mrtvé ticho. Od generála nikdo takovéhle schopnosti nečekal. On sám však tomu intermezzu věnoval jenom málo pozornosti. Klidně jako vždy řekl:

„Kdo z vás má sanitní kurz?"

Přihlásil se jeden mladík.

„Přineste injekci a dejte mu silné hypnotikum!"

„Generále, co je to — hypnotikum?"

„Prostředek, který donutí každého spát. Ale bude lepší, když se toho ujmu sám. Doneste mi zdravotnickou brašnu!"

Ostatní čekali. Martell poklekl k ležícímu, dal mu injekci a pak vstal. „Odneste ho na ošetřovnu!" řekl, oprášil se a pomalu se rozhlížel.

„Ten muž měl možná pravdu," řekl Martell proti všemu očekávání, „ale stejně dobře může být pravdou opak. Také může jít o nějakou poruchu, kterou Gianti brzy odstraní. Z tohoto důvodu chci .."

Ale k vyslovení dalšího rozkazu se už generál John Martell nedostal!

Do místnosti vběhli tři důstojníci jeho štábu. Všichni tři křičeli. Všichni tři křičeli totéž!

Na T-XXX vypukla vzpoura a vzbouřenci-jíž obsadili čtyři nejvyšší patra.

Generál Martell vypadal staře a unaveně, ale jeho kroky byly pružné a jisté, když přešel k videofonu.

Přepojil na lékařskou sta-

24 •

nici. Na obrazovce se objevila tvář doktora Juana Sarana. Vypadal, že už o vzpouře také ví.

„Doktore, jak se daří kapitánovi?"

„Generále, povězte, co máte na srdci."

„Jak dlouho potrvá, než bude kapitán Bowden opět fit? Jak víte, máme na T-XXX vzpouru. Bowden patří ke spolehlivým lidem a já .."

„Oukej," řekl doktor. „Svého kapitána dostanete. Sice na něj teď čeká koňská procedura, ale je zdrav jako řípa, takže ji snadno vydrží. Až se u vás přihlásí, bude zcela v pořádku. Jenom co se týče posledních hodin — na ty si nebude moci vzpomenout."

„Díky," odvětil generál, otočil se a opustil centrálu. Zapomněl vydat svůj rozkaz.

Zaměřovače T-XXX běžely bez přerušení na nejvyšší výkon.

* * #•

V Cattanu na planetě Hope se astrofyzici Craig, Ossorn a Benthe-im nemohli ukázat na ulici. Od té doby, co planetou otrásla bouře elektromagnetického záření, se na ně každý obracel s dotazy a každý byl zklamán, protože neznali odpověď. Ani televizní zprávy nemohly kolonisty uklidnit. Neklid ve městě se šířil. Šéf bezpečnosti Bernd Eylers tušil přicházející katastrofu a proto zaměstnával své spolupracovníky tak, až dva z nich museli být pro úplné vyčerpání dopraveni do nemocnice. Séflékař Park Vega jej právě bombardoval výčtkami:

„Vy vůbec nejste schopni řídit lidi! Vy jste pro mě mizerný, ego-centrický otrokář. Vy jste .."

Bernd Eylers toho slyšel dost a taky už dost dlouho mlčel. Bylo na čase, aby Vega přestal.

„Vy medicínská jedová injekce," překřikl ho, „teď buďte laskavé chvíli zticha a poslouvejte! — No,

takhle vypadáte snesitelněji, můj milý Vega. A neodvažujte se mi skákat do řeči. Mohlo by vás to pak mrzet..."

Ale Vega přerušení Eylersovy řeči riskoval. V Eylersových očích si přečetl, jak ho to rozhněvalo.

„Vy mě hrozbami nedonutíte mlčet, Eylersi. A už vůbec mě nevydésíte. Vy už ne!"

Eylers si dal nohu přes nohu a pokusil se o úsměv. Pak ale vyskočil a přistoupil těsně před šéflékaře cattanské nemocnice. Ten nevěděl, co si o tom má myslet. Ještě stále měl v očích hněv, ale

25

i trochu zvědavosti. Koneckonců nebyl Bernd Eylers jen tak někdo, ale muž, kterému Ren Dhark světil nevděčný a náročný úkol bdít nad bezpečností kolonistů na Hope. A to nebylo s hrstkou lidí, které měl Eylers k dispozici, nic jednoduchého.

„Vego, doporučuji vám, abyste se opět trochu věnoval dalšímu vzdělávání. Rozšířte si horizont. Jste vynikající lékař, ale tím to taky končí. Bohužel!"

Eylers dobře věděl, že tím šéflékaře značně podhodnotil, ale viděl v tom jedinou možnost, jak mu co nejsrozumitelněji naznačit, že i mimo zdi jeho nemocnice existují důležité problémy.

„Ano, jedním se svými lidmi jako otrokář, avšak nikoliv pro své potěšení. Raději bych někde seděl a popíjel gin. Ale místo toho se se svými spolupracovníky musím honit za pachateli vloupání do (potravinového skladu, odkud zmizely tuny pozemských konzerv, které vy nutně potřebujete pro svoji nemocnici. Přeptávali jsme se mezi obyvateli Cattanu, protože se to mezi nimi začíná vařit. Chápu, že jsou takoví, kteří mají strach, aby se při příštím silném kosmickém záření energetický zvon neprolomil. Víím o tom a proto jim nechci tu poslední špetku optimismu zkazit nějakým hloupým žva-néním. Tak bych vás chtěl poprosit, abyste to taky nedělal. Vsadím se, že nenajdete ani jednoho z těch chlapíků, co to provedli. A ještě ke všemu tady máme to zatracené energetické pole kolem jeskyní na Deluge. A mohl bych ještě přidat nějaké další maličkosti, o které se nyní musíme starat..."

„Děkuji," přerušil ho Vega chladně. „Umíte se stavět do správného světla..."

„Nepřipravujte mě o můj vzácný čas svými frázemi!" vyjel Eylers na lékaře a ukázal mu záda. Nyní by ho zastavil už jenom paprsek z paralyzátoru.

Když kráčel ke vznášedlu, vběhl mu do cesty Shanton. Velkoryse přehlížel Eylersovu kamennou tvář. Popadl ho za ruku a řekl:

„Eylersi, potřebujete změnu. Pojdte se mnou do vysílací stanice. Pojdte. Bude tam živo. Někdo mi říkal, že od rána nepřijímají žádné hypersignály — ani tady, ani na Deluge."

Eylers zlehka setřásl pracku dvoumetrákového muže. „Mám pro dnešek změn ažaž. Vaše pozvání nepřijímám. Ještě vám nikdo nenabízel pozemské konzervy?"

„Něco takového tady ještě existuje?"

Shantonova otázka Eylersovi potvrdila, že šéftechnik cattan-ských elektráren o vloupáních do skladů ještě neví. Beze slova nastoupil do vznášedla a odletěl přes nejbližší střechy pryč.

26

Chris Shanton, výjimečně bez doprovodu svého psiho robota Jimmyho, v pohodě kráčel dál. Od chvíle, co zjistil, že vinou strašlivé syntetické stravy a ne právě chutné zeleniny z kontinentu čtyři přibral dvě kila, chodil pěšky.

Když vešel do vysílací stanice, pozdravil se s Elvirezem, šéfem druhé směny. Právě mu končila.

„Co vy tady chcete? To vám musím pořád říkat, že sem nepovolání nemají přístup?"

Chris Shanton zvedl pravou ruku, Elvireze odstrčil, jako by byl malé dítě a kráčel dál. Vedoucí druhé směny neměl ani mezi svými spolupracovníky jediného přítele.

Tři astrofyzikové Shantona srdečně přivítali, ostatní přítomní nebyli jeho příchodem nijak nadšeni.

Několik mužů ho přehlíželo, aby mu dali najevo, že tu není žádoucí.

Ale Chris Shanton měl hroší kůži.

I když — proti svým obvyklým způsobům se nyní držel zpátky. Projednávané téma znal: od rána nezachytili žádný hyperimpuls.

„Už hodiny žádné hadí syčení! A Země mlčí! Právě v jejím sektoru bylo vždycky živo!" vysvětloval jeden z inženýrů situaci astrofyzikům, kteří sem byli přizváni na výpomoc.

„No jo," namítal jeden fyzik nazlobeně. „Proč by cizí inteligence nemohla zachovávat spojový klid?"

Kdosi nestydatě nahlas zívá.

Samozřejmě, byl to Chris Shanton. Seděl v koutě v křesle, s nohama nataženýma. To křeslo pro něj bylo poněkud malé. Všichni na něj pohlédli. Nevadilo mu to. Právě toho chtěl svým zívnutím docílit. Hadrům Ismaran, který si se Shantonem rozuměl, mu podal pomocnou ruku: „Shantone, máte nějaký návrh?"

Kdosi polohlasem zamumlal: „Já teda nevím, co tady ten chlap pohledává..."

Šéftechnik měl prvotřídní sluch. Poznámku zaslechl. Aniž by změnil polohu, naprosto klidně pravil:

„Každopádně tu nechci zvanit banality, jako to děláte vy. Proč se na to nepodívat prakticky? Nebo mě špatně informovali?"

„Kam tím míříte?“ zeptal se astrofyzik Wren Craig, jenž neměl Shantona v žádném případě za hloupého žvanila.

„Podle toho, co jsem tady zaslechl, se od rána snažíte zachytit hadí syčení Giantů. Ale podíval se vůbec někdo na záznamy počítače, jestli se v dobu, kdy vyhasl hyperprovoz, někde něco zvláštního nepříhodilo? Nač tady ten počítač máte?“

27

Yve Ossorn se udeřil dlaní do čela a zašeptal: „To pro samé stromy nevidíme les?“

Ale nespokojený fyzik se nevzdával:

„Co tím získáme? Vždyť to znamená jen hromadu práce, nic víc!“

Shanton do něj zabodl zrak a jakoby mimochodem se zeptal: „Rozumíte vůbec hypertechnice?“

Oslovený vzteky málem praskl:

„Vám na takové otázky nebudu odpovídat! Seberte se a vypadněte odtud!“

„Já vím, že jsem jenom obyčejný technik,“ odvětil Chris Shanton mírně, „ale hypertechnice aspoň trochu rozumím. Takže, Isma-rane, dáme se do toho spolu?“

Shanton byl vždy mužem praxe. Teorie ho moc nezajímala, i když značné teoretické znalosti měl.

Ovšem nikdo nevěděl odkud.

Těžký muž se se sténáním zvedl. Křeslo podezřele zapraskalo. Opěrky byly zatíženy na hranici své nosnosti. Pak Shanton spolu s arabským expertem přešli do sálu s velkým počítačem. Ve dveřích se Shanton ještě otočil ke třem astrofyzikům: „Vážně nechcete jít s námi a pomoci nám?“ Podíval se věrně a oddaně jako jeho pes Jimmy a pak se usmál, když uviděl, jak Bentheim jde za ním jako první. O tři hodiny později to chtěl vzdát už i Hadrům Ismaran.

Fyzik měl pravdu. Všechno hledání nepřineslo žádný výsledek. Bylo zbytečné.

Vtom Shanton zvedl v ruce neprůhlednou plastickou láhev a podal ji Bentheimovi. „Napijte se. Ale jenom jeden lok! Ten vás postaví na nohy!“

„Co v ní je?“ chtěl astrofyzik vědět.

„Šťáva ...“ zašklebil se Shanton.

Pak se tváře přítomných jedna po druhé rozjasňovaly. Každý s chutí pil, i Hadrům Ismaran, jenž vždycky tvrdil, že Mohamed nikdy o koňaku neslyšel a proto ho nikdy nemohl zakázat.

Wren Craig byl doslova nadšen.

„Shantone, odkud máte tak výtečnou značku?“

Těžkotónáží muž se proměnil ve vyděrače.

„Mám ještě litrovou láhev, ale ta vám bude k dispozici teprve až spolu se mnou celou záležitost ještě jednou projdete.“

„Mizero!“ vykřikl Craig, usmál se a pak řekl: „No tak! Matka mi už jako devatenáctiletému mladíkovi předpovídala, že ze mě jednou bude pijan!“

28

„Právě na Hope, kde jsme jako v prohibici!“ dodal Ossorn a přesvědčil se, jestli je láhev skutečně prázdná.

Pak se opět soustředěně pustili do práce.

Tiše pracovali s projektoři. Seděli ve tmě vedle sebe a sledovali obraz a zvuk. Na hadí syčení Giantů byli už zvyklí.

Shanton si několikrát zívá.

A při jednom ze zívnutí se zarazil a rozběhl se k počítači.

„Stop!“ křičel a když se dostal k počítači, vrátil posledních dvacet vteřin, aby je znovu přehrál.

Křivka na obrazovce. Hadí syčení. Velký hyperpřijímač na Cat-tanu zachycoval půl tuctu hyperzpráv.

„Tam!“ vykřikl náhle Shanton, když se objevila neuvěřitelně slabá křivka. „Podívejte na to! Ale ... konec. Takže to celé ještě jednou ...“ Podíval se na své čtyři spolupracovníky. „Kdo mi může říct, kdy bylo naposledy slyšet hadí syčení?“

Nikdo!

Ještě jednou zopakoval posledních dvacet vteřin.

V sále jiskřilo napětí.

Křivka se objevila — zvláštní svojí podobou. Nedala se přiřadit k žádné skupině amplitud. Ale pak — když křivka z oscilografu zmizela, utichly náhle všechny vysílače, které vysílaly hadí syčení.

„Hmm ...“ řekl Ossorn, „to bylo v 11.22. Od tohoto okamžiku hypervysílačky mlčí. Ale všude naráz. Možná to byl signál...“

„To bych neřekl,“ odporoval Shanton. „Taková slabá amplituda se dá snadno přehlédnout. Jak dlouhá vlastně byla? ... Sedm vteřin ... Ted sem musejí přijít jiní experti. Zvuková inženýři. Pěkně od sebe oddělí ten salát z hadího syčení a povědí nám, jestli naše křivka vydala i zvuk.“

„Vy máte nápady!“ konstatoval Ivy Ossorn ironicky a zavrtěl nad Shantonem hlavou.

Ten byl však pohotový. „Pomyslete na tu láhev koňaku. Čeká na vyprázdnění . . .”

„Vyděrači!” řekl Bentheim tvrdě. „Víte dobře, že slušný člověk udělá vše proto, aby neodmítl pozvání a nebyl proto nezdvořilý...”

Shanton se rozesmál. Ti čtyři se mu líbili. Bavilo ho s nimi pracovat.

Ismaranovi se mezitím podařilo sehnat dva zvukové inženýry. Jeden z nich, když se dozvěděl, že jsou přítomni i astrofyzici, si dal podmínku: „Přijdu, ale musíte nám ohledně toho záření nalít čistého vína!”

29

„Oukej,” přislíbil Ismaran, aniž by se staral o odmítavá gesta astrofyziků. „Udělalí, co bude v jejich silách.”

Zvukoví technici se hned po příchodu pustili do práce. Přihlížející muži si jejich práci nepředstavovali tak těžkou. Zvukaři potřebovali celou řadu složitých přístrojů. Záznam byl neustále vracen a znova a znova zpracováván.

Bylo už po půlnoci, když zvukoví inženýři zastavili práci a vypnuli stroje. Pak jedním dechem řekli: „Ale tím dělením hadí syčení nebude hezčí. Panebože, jak ty příšery můžou vypadat, když mají tak hroznou řeč?”

Začal nejvzrušivější okamžik experimentu.

Synchronně běžela oddělená vysílání hadího syčení, obraz a malá křivka. Vždy jedno vysílání, porovnávané s křivkou. Jedenáctkrát za sebou. Jedenáct různých vysílaček ztichlo ve chvíli, kdy zhasla podivná slabá křivka.

„Ale my jsme z toho salátu oddělili ještě jedno vysílání. Ovšem nebylo to hadí syčení,” řekl zvukař.

„No tak, pusťte to!” křikl Craig, jenž už ani nepomyslel na Shantonův koňak.

Ani on ani nikdo další si v tu chvíli nevšimli, že do místnosti vešel Bernd Eylers.

Opět běžel obraz a zvuk synchronně. Bylo slyšet hrdelní řeč. Nezněla v uších nijak nepříjemně. Pak se objevila křivka. Křivka zmizela, ale guturální hlásky se ozývaly dál!

Tím bylo prokázáno, že malá křivka zastavila pouze hypervysílání hadích syčení!

„A sice v 11 hodin, 22 minut. . .” pravil Chris Shanton. Ani on nebyl v tuto chvíli schopen najít vysvětlení. Drbal si bradu. Pak se zvedl, otočil se a spatřil Eyerse.

„Takže vás to sem přece jen táhlo, Eylersi? Ale jdete pozdě, můj milý. My teď máme zasloužené volno. Jdeme?” otočil se k astrofyzikům a mrkl. Na svůj slib nezapomněl.

Eylers znal tahle volna! Uprostřed 50 000 kolonistů žila malá skupinka lidí, která měla na svých bedrech chod celé kolonie a neznala vůbec žádné volno ...

Eylers, muž s nic neříkající tváří, přistoupil k diskutující skupince. Ani neposlouchal, o čem se baví. V podvědomí mu zůstal údaj — 11.22. Vzpomněl si na šéflékaře Parka Vegu, se kterým se dnes pohádal. Usmál se. Zítra o tom nebude ani jeden vědět.

Skupinka ho míjela. Astrofyzici měli najednou naspěch. Chtěli vyzkoušet, jak chutná Shantonův koňak.

30

Cestou se Bentheim zvědavě zeptal: „Neřekl byste nám, odkud ho máte, Shantone?”

Velký a těžký muž, jenž před sebou sunul své břicho, se zašklebil a řekl: „Můžete třikrát hádat . . .”

Špinaví, se zanícenýma očima, unavení a utahaní stáli muži Rena Oharka na planetě Robon tváří v tvář obrovské, neodhadnutelné přesile. Nebe se změnilo v inferno řvoucích motorů, dunících vln, bylo ve směru ke Starlightu pokryto antigravitačními deskami, jež směřovaly k nim.

Ze zadu bylo zřetelně slyšet anglické rozkazy skupin Robonů, kteří se nezadržitelně blížili. Těch pár Blesků, co bylo v vzduchu, nemělo proti takové přesile šanci.

Nebylo v této situaci zcela nesmyslné paralyzovat Cal?

Cenné, nenahraditelné vteřiny utíkaly v nicnedělání! Nikdo neřikal ani slovo, ale všichni hleděli na Rena Dharka. Ani on neznal žádné východisko?

Zvedl videofon. Spojení s Blesky ve vzduchu nebylo přerušeno. Mohli si nyní dopřát ten luxus a otevřeně se bavit. Planeta Robon už věděla, kde se nacházejí - oni, Zatracenci!

„Dresslere, Vultejusi, Karteku!” křikl do videofonu a mimoděk sebou trhl, když se daleko vzadu za řekou zablesklo a ozvala se exploze. To nějaký Blesk opět sestřelil některou z giantských lodí. Ale co byla platná jediná loď proti takové síle?

Dressler zaslechl Dharkovo volání. A dokázal si představit, jaký hluk kolem Dharka musí vládnout, proto ze všech sil křikl:

„Tady Dressler. Slyším vás. Co máme udělat!” .

Dressler ... Co máme udělat ? Dhark v tom rámusu slyšel jen tato slova.

Přitiskl videofon ke rtům.

„Dresslere, informujte Karteka a Vultejuse. Jestli najdete občas chvíli, obtáhněte kolem našeho stanoviště jehlovým ohněm půlkruh. Jinak nám Roboni vpadnou do zad. Rozuměl jste?”

Ozvalo se chraptivé Dresslerovo přitakání.

Projekce nad jeho hlavou se na myšlenkový pokyn změnila: Dressler si přál vidět, jak daleko jsou Roboni od Dharka. Na čele mu vyrazil pot: bojové skupiny Robonů nebyly vzdáleny ani sto metrů! Což znamenalo, že se Dhark a jeho muži nacházejí v dosahu ručních zbraní Robonů!

31

Jedním pohledem se Dressler zorientoval. Zbytek přenechal myšlenkovému řízení lodi.

Všechny antény přepnout na jehlový oheň! Položit tavící se prstenec mezi Dharka a Robony!

t

Rychle a s největší soustředěností si plasticky představil žádoucí obraz.

Téměř ve stejný okamžik antény lodi vyslaly růžové paprsky, proměňující veškerou hmotu v energii.

Terén za Oharkovou skupinou byl náhle protnut oslnivě zářícími liniemi červené a bílé barvy. Křoví a stromy v této linii bleskově zmizely. Žhnoucí pás země měřil více než třicet metrů v průměru. V jeho bezprostřední blízkosti nastalo nesnesitelné vedro.

Ovšem Dressler neměl čas to sledovat. Byl napaden giantskou lodí, která měla dostatek času řádně zaměřit. Taktik, že včas vyváží. Unikl do volného kosmu. Nadával. Snad jeho pomoc Oharkovi prozatím stačila.

Nabral směr zpět k Robonu.

Ve vysílače se opět ozval Ren Dhark. „Dresslere, vpravo za námi potřebujeme znovu pomoc.

Slyšíte?”

Slyšel a odpověděl. Téměř okamžitě naskočila obrazová projekce na maximální zvětšení. Poprvé Dressler spatřil unavené tváře Oharkových mužů, jakoby stál přímo před nimi.

Kde byli Vulíejus a Kartek?

Pak spatřil komando Robonu, snažící se žhnoucí pruh země obejít-

Vpravo za námi potřebujeme pomoc, řekl Ren Dhark.

Zpětný chod!

Výška 3 000 metrů!

Vlevo.výbuch další giantské lodi. Vpravo letiště. Dressler se ujistil, že odtud už nepřilétají posily.

Dresslerovi se vteřiny měnily v minuty. Připadalo mu, že se k Oharkovi přibližuje nekonečně dlouho.

Roboni mu byli už zase nablízku! Ani ne dvě sté metrů!

Panebože, ti ale mají paprskometry, pomyslel si pilot zděšeně při pohledu na malá děla v jejich rukou.

Několik Robonu ho spatřilo. Paprsky, které ho míjely, byly však na intervalové pole Blesku energeticky příliš slabé.

Antény Blesku opět vyslaly růžové paprsky jehlového ohně. Postup Robonu byl zprudka zastaven.

Útočníky místy zachvátila panika. Zahodili zbraně a brali nohy na ramena.

Ve sluchátkách zaslechl: „Dresslere, za tebou ...!”

32

Pilot zareagoval neuvěřitelně. Vultejus ho nevaroval zbytečně. Dresslerův Blesk nabral kurz přímo vzhůru a skutečně jako blesk zmizel ve volném vesmíru.

Nahoru a stejně rychle zase dolů! Dharkův rozkaz páčil jako oheň. Musel kolem skupiny uzavřít prstenec. On sám. Kartek a Vultejus se k tomu zřejmě nemohou dostat.

Situace u Starlightu se neměnila. Přibližovala se mohutná síla antigravitačních desek, a tu se právě Dresslerovi vůbec nelíbilo.

Nebyly tyhle desky, plně obsazené Robony, neuvěřitelně pomalé? Vždyť už přece dávno měly být nad Oharkem a jeho lidmi!

A z blízkého letiště stále ještě nespustila žádná loď!

Co se to tu vlastně dělo?

Opět nasazení jehlového ohně! Krátké přerušení kvůli souboji s 50metrovou giantskou lodí. Nikdy by si nepomyslel, že jednou bude bez zaváhání střílet po lodích, obsazených inteligentními bytostmi.

Ale nešlo o ně, šlo přece o Dharka a o jeho druhy! Tohle všechno dělali kvůli záchraně lidstva!

Zotročeného, otupělého, drancovaného lidstva!

Dresslerova obrazovka se na chvíli rozežhnula a oslnila ho, protože automatická clona zareagovala o zlomek vteřiny později než měla. Pilot zanadával, ale to už ho Dhark znovu volal.

Loď převzalo automatické řízení, které jakoby vědělo, že ji Dressler na okamžik nemohl vést. Když se opět probral a normálně viděl, zjistil, že se nachází uvnitř nepřátelské lodi a že jeho Blesk ničí důležité agregáty. Páčil na všechny strany: kabely, vedení, kabiny, chodby, stroje ... to všechno se nacházelo pod palbou jeho paprsků. Giantská loď se měnila v bombu, která dosáhla superkritického bodu.

Rychle ven, rychle pryč odtud! mysl si Dressler zoufale a už se viděl, jak se i s Bleskem při explozi mění v atomy.

Ven! Startovat! Startovat. . .! Ale marně sahal po řízení. Bylo zablokováno. Zaklonil se a naplněn

zoufalstvím sledoval, jak jeho loď ničí zařízení nepřátel.

Skončit! Skončit! Ven! Ven!

Opustil kulovitou loď, proměněnou ve slunce, padající dolů do řeky.

„Dresslete, odpovzte, odpovzte přece ...!“

Ren Dhark ho stále ještě volal! Co mu to rozkázal? Jak to, že neslyšel jeho hlas?

Bylo to strachem, že zemře při výbuchu nepřátelské lodi?

33

„Oharku, slyším vás . . .“ řekl, ale nepoznával přitom svůj vlastní hlas.

._*_._*

Are Doorn a Petr Voncev utíkali k protilehlé terénní vlně, jako by se za nimi hnalo sto Robonů.

Žádnému Giantovi, a to ani Calu, ležícímu na zemi, nevěnovali pozornost.

Znali svůj cíl!

Nebyl to žádný hezký úkol!

Za určitých okolností měli z paralyzátorů střílet po Renu Dhar-kovi a jeho družích!

„Neváhejte ani na vteřinu, když to bude nutné. Rozumíte?“

Ano, bylo to jasné, ale stejně se jim to přičilo.

Ren Dhark ukázal na Manu Čobeho. Ten ležel na zemi bez hnutí. „Ten taky chladnokrevně vypálil, jinak bychom tu už nebyli . . .“

Petr Voncev se musel pousmát.

Ren Dhark se nevzdával ani v bezvýchodné situaci.

Voncev a Doorn utíkali a pálili před sebe do vzduchu. Kolem dokola byli Roboni a stříleli po nich.

Ovšem jako střelci byli mizerní.

Spatřili dvě antigravitační desky!

Třicet metrů odstup! Velice malá vzdálenost! Vtom oba zasáhli zároveň! Nepřátelská antigravitační

deska explodovala a v explozi se ztratila i posádka Robonů. Are Doorn trefil řídicí mechanismus.

Deska se zapotácela, pootočila se podél osy, až se Roboni museli přidržovat a nemohli střílet, a v ostré zatáčce se hnala odtud. O chvíli později spadla do vody.

Are Doorn uskočil stranou ke křoví, protože se mu zdálo, že vidí jámu. Petr Voncev se musel o úkryt postarat sám.

Sibiřan vletěl do křoví, otočil se o stoosmdesát stupňů a nyní měl z terénní vlny dobrý výhled.

Nohy zastrčil do jámy.

Ale v následujícím okamžiku je zase rychle vytáhl!

I přes jekelný rámus všude kolem zaslechl syčení, ozývající se z jámy. Ze by se octl v obydlí jedné z těch zdejších plazivých nestvůr?

Are Doorn se hodil ke straně, zvedl paprskomet a vystřelil do ní.

Do nosu mu vstoupil zápach spáleniny. Potlačil dávivý reflex, donutil se na tu věc nemyslet a opět zasunul nohy do úkrytu. Ani

34

necítil teplo, které výstřel v jámě způsobil. To všechno nehrálo roli. Důležité bylo jen a jen zachránit si zdravou kůži a docílit na Robonů úspěch.

„ . . . akorát, že to na úspěch moc nevypadá,“ říkal si pro sebe a sledoval nalétávající SOMETROVou giantskou loď.

Široko daleko žádný Blesk a ani Ren Dhark netušil nic o nebezpečí, jež měl v zádech.

Doorn bleskově tasil videofon.

„Dharku,“ křikl do něj. „SOMETROVÁ loď za vámi . . .“

Vtom se z giantské lodi stalo malé slunce, rozprskávající energii do všech stran a řítící se k řece.

Ale toho si Sibiřan nevsímal.

Musím snít nebo jsem se zbláznil, říkal si v duchu, protože jednoduše nedokázal pochopit, že z explodující lodi vylétá nedotčený Blesk.

Ale pak už existoval jen ten Blesk. Giantská loď ne.

Přitiskl si videofon k uchu. Dhark se ptal, jestli je u něj vše v pořádku. Pak slyšel, jak se hlásí Voncev.

Ten už raději oba své para-lyzátory namířil na Cal a ostatní omámené Gianty.

Sibiřan si svůj paprskomet položil vedle ruky na zem, připraven okamžitě ho použít.

Čekal.

Zdálo se mu, že nekonečně dlouho.

Měl dobrý výhled na město i na letiště. Nechápal, proč s nimi Gianti už dávno neudělali krátký proces.

Oni se svými slabými zbraněmi pro ně přece nemohli být žádným vážným nebezpečím.

Ve Starlightu a na letišti musela vládnout panika, která kazila Giantům přehled.

Are Doorn nenacházel pro jejich nesmyslné chování jiné vysvětlení.

Vtom ho ze zamyšlení vytrhlo Dharkovo volání: „Pozor, zdá se, že se jednomu Giantovi z Calu vrací

vědomí. Doorne, Vonceve, okamžitě na nás střílejte z paralyzátorů, pokud by na nás měl zapůsobit sugestivní útok Calu! Doorne, Vonceve, spoléháme na vás!"

Jejich „oukej“ však neznělo příliš nadšeně.

Vultejus se ve svém Blesku radostí plácal do kolen a křičel jako malý kluk, který právě dostal toužebně očekávanou hračku: „Gian-

35

ti se zbláznili! Zbláznili se! Přilítli, aby nahnali Robony domů! Zbláznili se, zbláznili..."

Ren Dhark pustil ruku s videofonem. Na něco převratného čekal, ale sotva si uměl představit tak radikální změnu situace.

Zatímco se jeho druzi mezi sebou dohadovali a vyslovovali nejrůznější domněnky, někdo v tom kupříkladu viděl i nějaký zákeřný krok Giantů, pozoroval Dhark dvojčata, která vše sledovala se stoickým klidem slabomyslných. Dokonce ani když se SOMETROVÁ GI-ANTSKÁ LOĎ zřítila do řeky, se jim ve tváři neobjevila ani stopa citového hnutí.

Dvojčata se na sebe lhostejně dívala.

Dhark položil Georgovi ruku na rameno a ukázal na Čobeho, nehybně ležícího na zemi.

„George, tys přece viděl, jak na nás střílel, že?"

„Se ví, že jo," řekl George a Charles to jen potvrdil.

„Co se stalo předtím, chlapče?"

„... hlas v hlavě! Taky jsi slyšel pojdte sem, nebo tak něco. Ty už to nevíš?"

„To volali támhle, vid', George?" řekl Charles.

Ren Dhark se podíval na oblohu a hledal útočníky. Kulovité lodi stály poměrně daleko odtud.

Antigravitační desky nebyly vidět žádné.

Opět obrátil pozornost ke dvojčatům.

„A co bylo, když mluvil ten hlas v hlavě, George?"

„Blbá otázka. To přece víš. Šels za nima, je to tak Charlie?"

„Jasně, to víš, že jo. Ten má snad díru v hlavě, že si to nepamatu-je!"

Ren Dhark přeslechl přátelské poznámky dvojčat a ptal se dál:

„A on nás nechtěl pustit, že? Nechtěl, abychom odešli, tak po nás střílel, je to tak?"

George se podíval skrz něj, když odpovídal:

„Kecli jste sebou vo zem jako kuželky, co Charlesi?"

„Dyť voň to ví sám dobře, byl přece u toho. Dělá si srandu." "

George o krok ustoupil.

„Charlie říká, že si z nás děláš srandu!"

Dhark nyní věděl všechno. Cal je na dálku ovlivnil svými para-mentálními schopnostmi a donutil je uposlechnout sugestivní rozkaz. Manu Čobemu skutečně nezbylo nic jiného než použít paralyzátor, aby je zachránil před jistou smrtí.

Dan Riker sledoval Dharka, který na něj sice hleděl, ale v duchu se zaobíral Čobem a Calem.

36

Krátký rozhovor s dvojčaty potvrdil, že tato pětičlenná vůdčí skupina Giantů disponuje neuvěřitelnými mentálními silami. Ale byly skutečně tak velké, jak svého času tvrdil Giant na lékařské stanici POINT OF?

Bylo těchto pět nahnědlých bytostí všemocnou vůdčí silou gian-ťského světa?

Vtom Ren Dhark zatřásl svým přítelem Rikerem.

„Mám to, Dane, mám to! Teď už vím, proč vlastně ještě žijeme . . .!"

Dan pokládal jejich situaci i nadále za bezvýchodnou. Sice nyní dostali možnost vyvážnout z Robonu se zdravou kůží, ale co to bylo proti tomu, že nedokázali, co chtěli? — Najít prostředek k vyléčení miliard letargických lidí na Zemi . . .

„Tak na co jsi přišel, René?" zeptal se Riker pochybovačně.

Ten si to ale právě rozmyslel.

„Až později!" a křikl na své muže: „Kdo má tašku s injekcemi?"

Riker nesouhlasil s tím, že Dhark dal Čobemu předposlední in[^]jekci z jejich zásoby. „Šetři je! Probudí se sám! Kdo ví, kdy je budeme doopravdy potřebovat. . ."

„Tady rozhoduju já!" řekl Ren Dhark ostře, uvolnil Čobeho levé předloktí a dal mu povzbuzující injekci. Když vstal, řekl: „Čobe nás dnes musel paralyzovat, aby nám zachránil život. On jediný nebyl pod sugestivním vlivem Calu. Cal nás totiž chtěl přinutit, abychom mu vběhli do náruče." "

Dan do něj kamarádsky strčil.

„Cos to chtěl před chvílí říct?"

Ren opět odmítl.

„Později. Copak nevidíte, že jsou vzhůru už dva z těch pěti Giantů?"

Rozuměli tomu, co řekl? Soustředil se v duchu na otázku:

Proč s námi nenavazujete kontakt?

Žádný z členů Calu neaktivoval své paramentální schopnosti. Ren Dhark nedostal odpověď.

„Taky dobře . . .“ řekl, ale znělo to zklamaně. Vzpomněl si na to, co mu říkal Čobe na lékařské stanici. Podle jeho názoru Gianti zachytí vše, nač lidé myslí. Podle toho museli oba probuzení členové Calu dobře vědět, o čem nyní uvažuje.

Z Blesku se ozval pilot Vultejus. Jeho hlas zněl starostlivě:

„Dharku, Gianti a Roboni se opět formují, vypadá to, že do dal- šího útoku ...“

„Jak dlouho už?“ křikl Dhark.

37

„Tak pět až osm minut.“

Ren Dhark vše pochopil. Jeho domněnka, kterou zatím nechtěl Rikerovi ani nikomu jinému sdělit, byla nyní Vultejusovým hlášením potvrzena. Chladnokrevně tasil paralyzátor, namířil na Gianta Calu, který se probral jako první a stiskl spoušť.

Paralyzátor zasýčel. Muži na Oharka zděšeně zírali. Nerozuměli mu.

On — zapřísáhlý nepřítel jakéhokoliv násilí, jenž na Robonu vydal rozkaz střílet pouze v případě bezprostředního ohrožení — paralyzoval zničehonic oba členy Calu, kteří se probrali z omámení.

Dhark si nevšiml šoku, který tím vyvolal u svých mužů a pokračoval v hovoru s Vultejusem:

„Hlaste mi každou maličkost, kterou zpozorujete u Giantů a Robo ...“

Vultejus mu do toho skočil:

„Čert teda ví, co se to s nima děje! To jsem musel mít halucinace! Moje předchozí hlášení už neplatí!

Tady zas všechno lítá a motá se to jako opilci a ...“

Ren Dhark jednal intuitivně.

„Vultejusi, přepněte si na dorozumívání Robonu. Nějak přece musejí dostávat od Giantů rozkazy. My na to tady nemáme čas!“

Dharkův videofon opět přistál na svém místě u opasku. Paralyzátor ale ještě držel v ruce. Zamyšleně hleděl k zemi. Pak se vytrhl z myšlenek a rozhlédl se po svých družích.

„Takhle se nedostaneme dál!“ říkal a nezdržoval se nijakým vysvětlováním, co tím vlastně myslí.

„Máme zato, že všechno víme, ale je to jenom šum a dým ...“

„A co Cal?“ protestoval Dan Riker.

„Támhle leží!“ potvrzoval Dhark. „Ale to je taky všechno. Zjistil jsem něco, co zřejmě souhlasí se skutečností. Dokud Cal zůstane v bezvědomí, neexistuje na Robonu žádné vedení, které by proti nám řídilo útok Giantů a Robonu! Těchto pět Giantů představuje centrální moc giantského světa.

Znamenají mnohem víc, než jsme si mysleli. Představují — a teď se vyjadřuju opatrně — legislativu, exekutivu, generální štáb a vládu. Kromě tohoto Calu zřejmě neexistuje žádná druhá instituce, která by za něj převzala tuto moc.“ Dhark přelétl tváře přátel. „Chápete, že tu teď stojíme s prázdnýma rukama a že není cesta, která by nás mohla vést dál?“

Nenapravitelný optimista Ren Dhark se náhle octl v opačném extrému. Donutil ho k tomu rozum a úvaha.

Ale ostatní jakoby mu neporozuměli.

38

„Jak to ...? Co ...? Proč...? Cal, že by sám ...?“

Otázka na otázku. Dhark je neposlouchal. Kontroloval nebe. . . Bylo čisté.

Od tří pilotů Blesků už delší dobu nedostal žádnou zprávu. Vul-

f tejus zřejmě žádné spojení mezi Gianty a Robony nenašel.

Dan se na svého přítele zamračil.

„Copak všechny ty štrapáce nebyly k ničemu, René? Oukej, tak jestli těch pět Giantů tvoří všeobecnou moc, tak proč sem nepřivoláš POINT OF? Naložíme je a pofrčíme pryč . . .“

Dhark se rozčlil, ale v poslední chvíli se ovládl.

„A dokážeš si představit, Dane, co by se stalo s posádkou? Cal se probudí a celou posádku sugestivně ovlivní! Dvě stě chlapů! Ve zlomku vteřiny nebudeme pány svých smyslů! POINT OF poslušně změní směr a hezky přistane na některém ze zdejších letišť! A co pak bude z nás, to jsme přece viděli na Robonech!

Ještě otázka?“

Ano, Dan Riker měl ještě otázku.

„Zapomněls na Manu Čobeho a na jeho mimořádné schopnosti, René...“

„Ne!“ odvětil Dhark ostře. „Nezapomněl. Jenom jsem je správně odhadl — nechci udělat tu chybu a jeho sugestivní vlastnosti srovnávat se stejnými vlastnostmi Calu. Co když by neobstál!“

„Pyrrhovo vítěství . . .“, pravil kdosi.

Ren Dhark se zhluboka nadechl a řekl: „Tak se to taky dá nazvat ...“

Bezradně se na něj dívali.

Jejich Dhark že by se vzdal? Jejich Dhark, který je dosud vedl od jednoho úspěchu ke druhému? Necháпали to.

Dan Riker kamarádsky plácl svého přítele do zad a řekl:

„René, seber se! Vzpomeň si pjece, jak nás tenkrát na Deluge honila Roccova banda. Panebože, tenkrát byla situace horší než teď. Tenkrát jsi nás hnál kupředu a natloukals nám do hlavy:

Zvládneme to! Dokážeme to! Dostaneme se odtud! A Roccova parta ^nás nedostane! Vira hory přenáší! Proč teď už nevěříš v úspěch?"

Dhark pravil ztěžka: „Dokážeš snad bojovat proti neviditelným vtšilám, co tě v okamžení promění v bioautomat, který reaguje jenom na impulzy?"

„A co když Cal rozstřílíme, René? Nebo tím Giantům pohrozíme?" pokračoval Riker ve fabulaci, protože ho také nenapadlo žádné pořádné řešení.

- ; 39

Dhark se důrazně zeptal: „Dane, copak jsi zapomněl na lidi na Zemi?"

Riker sklopil oči.

„René, copak ty ještě věříš v jejich záchranu?"

„Ty snad ne, Dane?" řekl Dhark a tázavě pohlédl na všechny přítomné.

Uhýbali před jeho pohledem a mlčeli. -

Kolem dokola nastalo tísnivé ticho. Dvojčata netečně naslouchala. Nepohnula se. ,

* * *

Mike Doraner znuděně sledoval zapnutý videofon, nastavený na příjem. Už půl hodiny se na domluvené frekvenci nic neozvalo.

„To je k zbláznění..." zabručel a uplivil si. Mohl si to dovolit. Oba jeho kolegové seděli ve svých Blescích a vyspávali. On sám při ranním rozbřesku Blesk opustil a udělal si pohodlí u jedné teleskopické nohy. Zdání ovšem klame. Oba těžké paprskometry am-fické konstrukce, které až do vzdálenosti jednoho sta metrů zplynovaly vše, co zasáhly, podávaly jasnou výpověď o tom, že o žádné velké pohodlí nejde.

Třikrát musel Mike použít zbraně. Třikrát zastřelil neznámá vel- ká dravá zvířata, která se mu přiblížila. Ale ani to nestačilo, aby ho to zahnal zpět do Blesku.

A potom už své místo nemohl opustit.

Mezi Starlightem, jedním z letišť a řekou se rozpoutalo peklo.

Mike si nejdřív myslel, že jde o útok neznámých bytostí, ale této domněnky se zbavil, jakmile občas objevil Blesk, bojující proti gi-antským lodím.

Dával také pozor, zda ve videofonu nezaslechne Dharkův příkaz, aby se dal do boje, ale nic takového nepřicházelo.

Pak musel okřiknout své dva druhy v Blescích, kteří začínali projevovat nervozitu. Ale nakonec zapnul videofon na maximální hlasitost a čekal.

Seděl opřen o teleskopickou nohu, sledoval ohnivé divadlo a poslouchal hovory mezi Oharkem a piloty.

Zajali Cal! Paralyzovali a spoutali ho!

I Mike Doraner nad touto zprávou zajásal, ovšem pak jeho pozornost odlákalo něco jiného.

Pozoroval nesmyslné počínání giantských lodí a antigravitač-ních desek. Nejenom, že téměř nepostupovaly kupředu, ale chova-

40

ly se bezradně a váhavě. Když si vzpomněl na jejich rozhodné až tvrdošijné jednání v předchozích bojích v kosmu, nešlo mu tohle do hlavy.

Takový neuvěřitelný chaos?

A už takovou dobu klid?

Lodě visely ve vzduchu. Ošklivá mračna dýmu v místech, kde se giantské lodě zřítily, hnál vítr pryč. Ale to bylo všechno.

„Tak tomu teda nerozumím ..." říkal si Doraner, ale po chvíli zatleskal a praštil se do čela. „No jasně! Dhark zajal Cal a donutil ho, aby zastavil boj!"

Oharková situace se podle všeho začala radikálně měnit k lepšímu. Tím se také vysvětlovalo, proč nevydal žádný rozkaz k nasazení dalších Blesků.

„No jo . . ." říkal si Doraner spokojeně, „tak to se brzy vydáme směrem k Zemi ..." a spokojeně zavřel oči.

A měl je zavřené příliš dlouho.

Usnul!

I jeho dva kolegové v Blescích spali. Zavření v kabinách, veškeré zaměřovače vypnuty, jenom

videofony, přehozené přes ramena, byly nastaveny na příjem.

Z tichého Doranerova dechu se za chvíli stalo silné chrápání. Hlava mu klesla na hrud', ústa se pootevřela. Praskání v křoví za Bleskem nezaslechl.

Čtyři Roboni, mladí, atleticky stavění muži s těžkými paprskomety v rukou využívali každý úkryt a zvolna se přibližovali. Vtom velitel malé skupinky zvedl ruku a zastavil se. Jeho tři druzi uposlechli a zůstali stát.

„Slyšíte?“ řekl muž v čele a hlavou pokynul šikmo doleva.

Slyšeli něčí zdravé chrápání. Jako by se kdosi chystal tím chrápáním podříznout okolní les.

Velitel naznačil směr kupředu. Uhnout doleva. Křoví začínalo ustupovat mýtině. První zúžený výhled směrem k řece byl možný. Ale kolem dokola bylo vše tak hustě prorostlé, že nemohli udělat krok. Netušili, že ani ne čtyři kroky odtud stojí tři kosmické lodi na dlouhých teleskopických nřhách.

Spánek Mika Dóranera se prohloubil. Chrápál ještě silněji. Hlava mu spadla na stranu. Levá ruka sklouzla z kolena a noha sjela a natáhla se.

Na příjmu jeho videofonu to zapraskalo.

„Dpranere...!“ volal Ren Dhark. Na obrazovce spícího pilota se objevila zarudlá tvář. Dark nemohl Doranerovo chrápání slyšet,

41

protože nebyla zapnuta vysílací fáze zvuku. Na obraze neviděl spícího pilota, protože videofon, pohupující se na řemenu, byl otočen dozadu. Místo toho spatřil plastikovou botu, která mu připadla velice povědomá, přestože na POINT OF takové boty nenosil absolutně nikdo! Ty se nosily na Zemi anebo na Robonu. Roboni!

Za Mikem Doranerem stála skupina Robonu a on zřejmě nic netušil.

Ren Dhark, vzdálen mnoho kilometrů od základního tábora, řval do videofonu: „Pozor, Doranere! Poplach! Poplach! Za vámi! Za vámi! ..“

Mike Doraner se probрал ze spaní. Ulekl se, protože zaslechl Dharkův řev a protože nejdřív nechápal, co se děje, ale probрал se, když vedle něj zasvištěl paprskomet, jenž ho nezasáhl jenom proto, že Robon udeřil příliš rychle. Taky se lekl řevu z videofonu.

Těžká hlaveň zbraně po Doranerově hlavě jenom sklouzla, nezasáhla ji. Největší sílu úderu pocítil na rameni, kterým pak projela ostrá bolest, ale přesto si uvědomoval, že se nachází v nebezpečí života a že musí reagovat.

Vtom jej popadly čtyři silné paže a zvedly ho na nohy.

Oba piloti ve dvou zbývajících Blescích Oharka slyšeli, ale chvíli trvalo, než zapnuli zaměřovače.

„Odřízněte Robonům cestu pomocí paprsků! Odříznout cestu!“ křičel z mnohakilometrové vzdálenosti Dhark.

Dhark své piloty přecenil. Trvalo opět několik vteřin, než pochopili, že mají v táboře Robony.

Mike Doranerovi ještě před očima tančily hvězdy a bolestí mu hořelo rameno, když mu kdosi sprostě zkroutil ruce na záda.

Musel utíkat! Musel rychle utíkat! Dva chlapi ho drželi. Další ho neustále tloukl do týla, jako by chtěl vyzkoušet pevnost jeho páteře. Čtvrtý Robon běžel vpředu a určoval trasu. Pak tiše hvízdal a skočil do jámy před nimi.

Mike Doranera do ní shodili. Jeho štěstím bylo, že dopadl do měkké půdy.

„Ani hnout!“ pohrozil mu velitel a zašklebil se. Všechno ostatní za něj řekl těžký giantský paprskomet.

Ukazováček měl na spoušti a pojistku uvolněnou.

Mike Doraner uposlechl, nehýbal se, ale mezitím si prohlížel své únosce. Jejich šéf mu někoho připomínal... jednoho pozemského gangstera ...

Toho přece znal?

„Jim Melone . . .?“ zeptal se mimoděk.

42

Oslovený sebou trhl, chtěl něco odvětit, ale nedostal se k tomu, protože jeho druzi Doranera opět vytáhli ven z jámy a zkroutil mu paže za záda.

Teprve nyní zareagovali piloti Blesků tak, jak jim to Dhark nařídil.

Nad hlavami Robonu zasyčely silné paprsky.

„Pryč, rychle pryč odtud, než si nás všimnou,“ křikl velitel a vyrazil směrem k řece.

Před nimi se objevilo mrtvé rameno, písečná prohloubenina, vinoucí se do dálky.

Doraner udržoval ostré tempo Robonu. Ještě ani nepomyslel na odpor. Šance na úspěch měl mizerné. V duchu proklínal kolegy, kteří snad museli ztratit hlavu. Místo aby s jedním Bleskem v nízké výšce prohledávali terén, stříleli k řece a stavěli ohnivou zábranu. Zábranu, která nebyla Doranerovi nic platná a Robony neohrožovala. Na pronikavé syčení paprskových drah se dalo zvyknout.

Vtom Mike Doraner klopýtl, protože se mu noha propadla do písku až po koleno. Myslel si, že ho má vykloubené, když se řítit k zemi. Strhl sebou i své dva vězňatele. Padl a rozpráhl mimoděk ruce, aby si

nenatloukl.

Na zádech ucítil podrážku boty. To byl ten muž, který ho tloukl do týla. Už nestačil uhnout a přeskočit ho, protože nedokázal náhle zmírnit tempo.

Mike byl první na nohou. Koleno sice pekelně bolelo, ale všechny svaly poslouchaly.

Robon, který použil Doranerova záda jako odrazový můstek, se překotil a padl na zvedající se druhy. S jedním z nich se srazil hlavou, až to zadunělo.

Doraner vyrazil třetímu Robonovi paprskomet z ruky, pak se prudce otočil a jeho pěst se zarazila o něčí bradu. Robon měl najednou skelný zrak a rychle se poroučel k zemi.

Mike Doraner se rychle podíval před sebe. Velitel skupiny Robonu zmizel za ohybem, ale dalo se čekat, že se každou chvíli vrátí. Mike sáhl po nejbližším paprskometu a rozpoznal v něm giantský paralyzátor s regulovatelnou emisí. Tenhle hoch ho měl nastaven na smrtelnou paralyzaci. Doraner ho přepnul na polovinu maximálního výkonu. Taková dávka stačila na deset nebo dvanáct /hodin bezesného spánku.

Doraner mu tenhle spánek daroval.

Nepomyslel na to, že měl z pekla štěstí, když se ti dva chlapi srazili hlavami tak, až ztratili vědomí. Měl co dělat, aby překonal bo-

lest v koleně. Na čele mu vyrazil pot, když kulhal zpět ke strmé stráni. Po druhém marném pokusu vylézt na ni to vzdal. Svě kolegy v Blescích nemohl přivolat. Neměl videofon. Ležel pohozen kdesi v okolí.

Pohrával si s paprskometem. Nebyla to pohodlná zbraň. Neměl giantské ruce.

Nad hlavou mu stále ještě syčely paprsky, tvořící ohnivou zábranu. Co ti si od toho slibují, bručel v duchu a tvář se mu opět bolestí stáhla, když riskoval další krok. Rozhlížel se, ale nenacházel žádný pořádný úkryt. O třicet metrů dál ale spatřil podlouhlou temnou skvrnu. Zatnul zuby a vykročil. Bolest v koleně mu vehnala slzy do očí.

Ale dorazil: skvrna označovala podemletý břeh. Schoval se v něm. Uvolnil koleno a přenesl váhu na zdravou nohu. Oddychoval, jako by měl za sebou desetikilometrový běh.

Vtom uslyšel volání nebo výkřik, jenž se ztrácel v syčení paprsků.

Že by se vracel Jim Melone, jeden z nejobávanějších gangsterů na Zemi, muž, který byl těsně před odletem kolonistické lodi GA-LAXY vyhlášen jako nepřítel celé Země?

Mike nyní dokázal zadržet dech, ale neodvažoval se vystrčit hlavu z úkrytu.

Slyšel kroky — nebo si to namlouval?

Zavrtěl hlavou. Spletl se. Slyšel jenom zvuky, které vyvolává vítr.

Ale pak přece jen zazněly v blízkosti jeho ubohého úkrytu kroky. Jim Melone se vracel, aby se podíval po svých družích.

Klid, Miku, říkal si v duchu, klid, jen ho nech, ať si přijde!

Jim Melone se hnal kolem, v každé ruce jeden supertěžký gian-ťský paprskomet. Nebyly to však zbraně s paralyzujícím účinkem, nýbrž s energií, proměňující hmotu v atomy.

Gangster se nedíval doleva doprava, snažil se pohledem proniknout zákruty vyschlého řečiště. Po třech krocích se už Mike Dora-ner ztratil z jeho zorného úhlu.

Oči pilota Blesku se leskly. Dával si na čas. Paprskomet držel tak, aby mohl okamžitě vystřelit. Měl jen potíže s rovnováhou, protože na zraněné noze sotva stál. Právě hledal nějakou oporu, když asi metr nad ním profičel paprsek a proměnil hmotu v nekontrolovatelnou energii.

Mike ani na chvíli nepomyslel na tvrdé záření.

Teď šlo o to, kdo má lepší nervy a jistější ruku.

Zdravou nohou se odrazil a vyskočil z úkrytu.

44

A spatřil Jima Melona.

A gangster uviděl jeho. Nestál od něj dál než na deset metrů.

Oba vystřelili naráz.

Mike Doraner poskočil. Paprsek se mu otřel o bok. Ještě v pádu zkorigoval zamíření a paralyzační paprsek přešel po Melonem odleva zdola až nahoru.

Oba muži padli k zemi.

Mike se s námahou postavil a vrtěl sám nad sebou hlavou.

„Tak tohle byl účet za moje zaspání," bručel. „A to to eště pěkně schytám vod Oharka, já trouba . . .“ Dopajdal se k Melonemu, otočil ho na záda a zadíval se mu do tváře.

Co se pozemské bezpečnostní službě nepodařilo za tři roky, se na Robonu podařilo jemu, pilotovi Blesku Mike Doranerovi.

Avšak nemohl z toho mít radost.

Usnul na stráž!

„Jak jen to Oharkoví vysvětlím?“ ptal se sám sebe. Ztěžka se ohnul, sebral Meloneho zbraně a zastrčil je za opasek.

Pak se otočil a kulhal zpět. Když míjel jámu, do které ho únosci hodili při útěku, mimoděk nahlédl dovnitř... a ejhle! Na okraji jámy spatřil svůj videofon!

Málokdy v životě se dokázal tak rychle sehnout. Prohlížel si přístroj ze všech stran. Přestál to dobře, až na obrazovku, jejíž tři ochranné fólie vykazovaly nějaké škrábance. Koneckonců nebyly videofony konstruovány tak, aby se s nimi dala hrát kopaná.

Mike se roztřásl napětím, když ho zapnul. Rychle ho nastavil na frekvenci kolegů v Blescích.

Obrazovka se rozzářila. Byl na příjmu. Tenhle okruh byl v pořádku, ale budou ho taky slyšet?

Přidržel si mikrofon před ústy.

„Tady Mike Doraner! Zastavte konečně palbu! Rychle, zaměřte mě. Jeden z vás musí pro mě přiletět! Na procházce jsem si zvrtnul nohu! Potvrďte ...!“

Z obrazovky na něj nevěřícně zíral jeden z kolegů. „Dorane-re . . . Doranere . . . kde jste ...“

Mike ztratil trpělivost. „Krucinál přestaňte se vyptávat! Jak dlouho mám ještě v ty díře trčet, než se vám uráčí mě vyzvednout!“

„Oukej, hned jsem tam...“ zaslechl a spojení s Bleskem bylo přerušeno. Videofon se přece jen rozbil. Nevydržel.

Mike se připravoval na dlouhé čekání. Teď ho nemohou zaměřit, protože u sebe nemá energetický spotřebič.

45

Ale byl příjemně překvapen. Ani ne za pět minut se nad jehp jámou vznášel Blesk a spouštěl dolů plastické lano, jež si ovázal kolem těla a letoun ho tak odnesl do tábora. Tam dokulhal ke svému Blesku, ale na kolegovy dotazy neodpovídal. Ten se, když spatřil Mikeho arzenál giantských zbraní, zeptal:

„Odkud je máš, Miku?“

Mike se držel nohy svého letounu. Podíval se na kolegu. „Můžeš třikrát hádat! Ale jestli si myslíš, že mi je dal Ježíšek, tak ses vedle jak ta jedle!“ Otočil se a opatrně nastoupil do Blesku.

To nejhorší na něj teprve čekalo: ohlásit se u Rena Dharka, dát mu pravdivou zprávu a vyslechnout si svoje!

Zapnul vysílačku na Blesku, zkontroloval frekvenci a ohlásil se Dharkovi videofonem.

Ale Dhark neodpovídal.

Zkoušel to znovu a znovu . . . Když se Dhark nehlásil ani po desáté výzvě, chytil se Doraner za hlavu, přemýšlel a přepnul na frekvenci Vultejuse, Karteka a Dresslera.

Ale tyhle tři Blesky mlčely také!

Velký Bože, pomyslel si, co se to stalo?

Vyklonil se z letounu a křikl ke kolegům: „Hej vy! Když jsem tu nebyl . . . ozval se vám Ren Dhark?“

„Ne! Po tom poplachu se už neozval! Proč?“

Mike Doraner málem explodoval vzteky. V tak těžké a složité situaci, v jaké se právě nacházeli, odpovědět na jasnou otázku otázkou Proč? přesahovalo možnosti jeho chápání.

Třikrát polkl, rezignovaně mávl rukou, zhluboka se nadechl a znovu zvolal: „Ozvaly se ty tři Blesky?“

„Taky ne. Ale to přece není nic zvláštního. Na druhý straně se už půl hodiny nic neděje!“

Mike Doraner mlčky zíral na přístroje Blesku.

Byli snad on a jeho dva kolegové jedinými normálními lidmi na Robonu, byli snad jedinými lidmi, které Gianti ještě nepřeonačili na poslušné primitivy, kteří netuší nic o tom, že existuje nějaká Země s miliardami lidí?

-X- *- #•

Na pár minut vše zastínila starost o osud Mika Doranera. Pak už nebylo pochyb o tom, že byl přemožen a odvečen komandem Ro-bonů.

„To byli pozemšťané! Roboni!“ řekl Dan Riker kousavě.

Situace na jejich stanovišti se nezměnila. *

Cal byl v bezvědomí a neschopen činu. Voncev a Doorn leželi nedaleko a byli připraveni své druhy paralyzovat, pokud by podleli sugestivnímu vlivu Giantů.

Ovšem takhle to nemohlo pokračovat dál.

Ren Dhark si lámal hlavu a zoufale hledal nápad, který by mu pomohl dosáhnout žádoucího cíle.

Pohlédl na Manu Čobeho, jenž stále ještě ležel v bezvědomí na zemi, i přesto, že dostal animující injekci.

Čobe...

Co to s ním Cal provedl, že nebyl k probuzení?

Dhark si ještě jednou zrekapituloval poslední nejdůležitější události.

Když byli vystaveni prvnímu sugestivnímu útoku Calu, Čobe jako jediný obstál a zůstal při smyslech. Jednal radikálně — ovlivněné druhy paralyzoval a tím zvolil jedinou možnou cestu, jak je vytrhnout z moci Calu.

Potom musel Afričan s oběma dvojčaty vyrazit, potkat Cal a stát se jeho obětí. Od příchodu sem se nehýbal, přestože byl naživu.

Potom se pětičlenný Cal dopustil rozhodující chyby. Cal pokládal své energetické ochranné pole za silnější, než byl jehlový paprsek Blesku. Těch pět si muselo být svou ochranou natolik jisto, že považovalo za zbytečné zapojit své paramentální schopnosti. Tato chyba je stála svobodu a vědomí. Později se dva hnědí Gianti opět probudili. Ve stejnou chvíli Vultejus pozoroval ze svého Blesku, jak se kulovité lodi Giantů a antigravitační desky s Robony formují k boji. Ale měl jeden jediný člen Calu schopnost zbavovat své okolí vědomí?

Ren Dhark se probudil jako ze sna. Podíval se na hodinky.

10.38. Připadlo mu, že tu stojí celou věčnost, přitom ještě ani nebylo poledne. V posledních hodinách se toho mnoho stalo. Příliš často se měnila situace. Jak dál? Čobe...

Manu Čobe, jediný člověk na Hope, který disponoval slabými paramentálními silami...

Dharkovi druzi sebou trhli, když přikázal: „Ještě jednou injekční pistoli!“

Jeho přítel se nyní neodvažoval nic namítat. Když Ren poklekl, mimoděk se podíval na Gianty Calu.

Jeden Giant byl zase vzhůru! Vypadalo to, že na paralyzující paprsky nereagoval tak citlivě jako ostatní. Dhark chvíli váhal s injekcí, pak ale rychle vstříkl lék do svalu. Přitom se snažil zjistit, zda byla jeho vůle sugestivně ovlivněna. Ale nic nepociťoval.

Vstal, dal někomu stříkačku a kráčel ke Giantovi.

Zvláštní, říkal si Dhark, jak rychle si člověk zvykne na ten jejich dravci vzhled. V Giantově tváři nyní viděl i určitou krásu, v hlubokých očích inteligenci a sebevědomí.

Pak se donutil myslet na svůj úkol. Soustředil myšlenky na dotaz:

Ty dokážeš číst mé myšlenky a rozumíš jim, ale proč váháš s navázáním kontaktu?

Oči člena Calu se změnily. Ren Dhark se, mimoděk napřímil, když zpozoroval pohrdání, které dával Giant najevo. V hlavě se neozývaly žádné telepatické věty.

Ale Dhark se v duchu ptal dál:

Váš život je v našich rukou! Nenuťte nás, abychom vás zabil!

Z pohledu tajuplné spoutané bytosti nyní vyčetl pohrdání. Dhark se zarazil a křečovitě přemýšlel, zda udělal nějakou rozhodující chybu.

Nvěděl, co se o Giantech dozvěděl Per Viking na planetě Mounts: že pro Gianta neměl život žádnou cenu!

Dhark v duchu změnil téma, ale pak si vzpomněl na pokusy s Gianty na lékařské stanici POINT OF, na zoufalé prosby Giantů: raději zemřít, než se nechat otevřít!

Výraz v Giantových očích se bleskurychle proměnil. Dhark v nich četl zvědavost. Zjišťoval, že v životě ještě neviděl oči, ze kterých by bylo tak snadné číst.

Jakého druhu byla zvědavost hnědých?

Zvědavost, která směřovala k obohacení vědomostí?

Zvědavost, která neměla nic společného s city?

Opět se prudce napřímil, protože Giant zavřel oči. Četl v nich výzvu, aby ho už neobtěžoval.

A Ren Dhark se opět cítil ve slepé uličce. Vrátil se na Mounts s prázdnými rukama ...

A to brzy ...

K Calu nevedla žádná cesta. Neexistovala možnost porozumění. Nedali snad Gianti svým hrubým jednáním dostatečně najevo, že jim nezáleží na miliardách lidských životů?

Zamračeně se ušklíbl, protože musel myslet na Robony: několik miliónů deponovaných lidí žilo s dravčími bytostmi na této planetě v největším míru.

48

Bylo to vůbec možné?

Na této planetě se každý Ochránce vesmíru staral o život každého jednotlivého Robona, zatímco na Zemi netečně přihlíželi zániku miliónů mužů, žen a dětí!

Raději na to nemyslet! Raději na to nemyslet, namlouval si Ren Dhark a pokoušel se tyhle úvahy zahnat. Jeho druzi ho neustále sledovali. Dan Riker svého přítele nepoznával.

Ren Dhark vypadal popleteně, zaraženě, zaskočeně!

Když se otočil a ukázal Giantům Calu záda, byly jeho pohyby strnulé. Zastavil se před Manu Čobem. Jeho vzhled se neměnil. Vypadalo to, že je zhypnotizován.

Nad horami se ozvalo dunění. Muži vzhledli, ale marně hledali nějakou loď. Dunění utichlo.

„Dharku!“ ozval se pilot Vultejus ve videofonu. Byl rozrušen: „Právě jsem přijal tuhle rozhlasovou zprávu:

Cal a všichni Ochránce vesmíru za vás bojují. Vedení Starlightu vás vyzývá, abyste zachovávali klid.

To platí i pro čtyři-tři-tři-devět-seďm a všechny ostatní třídy. Cal a Ochránci vesmíru za vás bojují! Tohle hlášení bylo v krátkých odstupech třikrát zopakováno a momentálně ho vysílá i televize. To by bylo ..."

Dhark se rychle ptal: „Jak vypadá situace před letištěm a ve městě, Vultejsi?“

„Beze změn a přece trochu jinak. Měl jsem za to, že vidím aktivitu Giantů a Robonů. Ale nejsem si jist. Je toho málo, co se změnilo ...“

Ren Dhark překvapil pilota a své druhy následující poznámkou: „Pozoroval jste správně, Vultejsi. Jeden z těch pěti hnědých je totiž opět při vědomí. To z něho vychází iniciativa, kterou jste zpozoroval. Děkuji. Konec.“

Beznadějně čekání stálo všechny spoustu nervů. Brzy se musel stát nějaký zázrak, aby Ren Dhark mohl i nadále počítat s podporou svých druhů.

Rul Warren nespokojeně zabručel: „Kdyby nám tak někdo mohl vysvětlit, co mají znamenat tyhle nesmyslné řady čísel.“

Riker bez zájmu mávl rukou, ukázal na Cal a řekl: „Mám chuť tuhle pěťici pěkně seřezat. Hergot, nevíme, co máme dělat a přitom před námi leží viníci...“

„A už dost, Dane!“ okřikl ho Dhark, protože ze zkušenosti dobře věděl, jak nebezpečné mohou být nekontrolovatelné výbuchy emocí. „Takhle by to nešlo ...“ Riker protáhl obličej.

49

„A jak jinak, René? Ty bys věděl jak? Tak nám to teda ukaž! No, tak se vymáčkni, kamaráde!“

Z Oharkovy tváře náhle zmizely hluboké vrásky kolem úst. V očích se mu zajiskřilo.

„Postarejte se, aby se Čobe co nejrychleji probral. Myslím, že jsem přišel na způsob, jak z toho ven. Pomohlo mi rozhlasové hlášení.“

„A jak? Jak se z toho dostaneme?“ ptal se Riker netrpělivě.

„Potřebuju Manu Čobeho! Copak tu není nikdo, kdo by věděl, jak zacházet s hypnotizovaným člověkem?“

Jeden po druhém krčili rameny, jejich lékařské znalosti byly malé. Tvářili se bezradně.

Ren Dhark se otočil. Dvojčata se chichotala a nepřestala, ani když se na ně přísně zahleděl.

„Proč se smějete?“ zeptal se a sevřel ruce do pěstí.

„Protože je to sranda, hrozná sranda, vid', Charly?“ řekl smějící se George.

Jeho bratr přikývl a chichotal se dál.

„Vy něco vidíte?“ zeptal se jich Dhark v domnění, že se v dálce blíží nepřítel.

„Ses vážně máklej, čoveče? Nebo si hraješ na máklýho? Na Charlyho a na mě nemusíš čučet jako na žábu ...“ chechtal se slabomyslný George, ale podstatné bylo, že přitom ukazoval na Čobeho.

„Čoveče, ty máš ale dlouhý vedení. Tvůj negr je přece už dávno vzhůru. Tos nevěděl? Teda ze mně a z Charlyho si srandu dělat nemusíš, víš, protože my nejsme na hlavu padlí, co, Charly?“

Dhark se otočil a klesl na kolena k Cobemu, ale Afričanův stav zůstával nezměněn.

„Čoveče,“ ozval se znovu 'George. „To myslíš, že tady bude vyspávat do soudného dne? Tak už ho podrbej na nose!“

Ren mezitím zaslechl hlas Rula Warrena, který si povzdechl: „Já už ty řeči nebudu poslouchat. Ti hoši mi jdou pěkně na nervy ...“

„Mně ale ne!“ okřikl ho Dhark. „Nezapomínejte, že bez nich bychom Cal nikdy nenašli...!“

„A co z toho máme?“ zeptal se Dan kousavě. „Víš co, sbalíme to a vrátíme se na Robon ...“

Z města a od letiště se náhle ozvalo zařvání startovaných motorů.

Ve stejnou chvíli se ohlásil pilot Dressler:

„Tady se dějou věci! To je rachot!“

„Ticho, Dresslere!“ okřikl ho Vultejus. „Oharku! Oharku! Robo-“

50

ni byli právě rozhlasem a televizí vyzváni, aby zaútočili na všech antigravitačních deskách ...“

Oharkovy proletělo hlavou ošklivé podezření.

Že by dvojčata táhla s Calem za jeden provaz? Že by schválně odlákala pozornost od Calu na Manu Čobeho, aby Cal mohl začít nekontrolované jednat?

Každopádně mohl být tento nový útok nařízen pouze Calem! Dva nebo tři hnědí Gianti museli už být při smyslech!

Paprsek z Oharkovy zbraně zasyčel. Tři z pěti hnědých Giantů změnili polohu těla: uvolnili se. U čtvrtého a pátého Dhark nezjistil žádnou změnu.

Ruka se zbraní klesla. Pomalu sáhl po videofonu a zavolal Vul-tejuse.

Pilot měl zamotanou hlavu. Koktal:

„Sním nebo bdím? Já ... tady ... Oharku věřte mi,... tady je zase klid!... Všechny motory běží na miminimální výkon ... anti-gravitační desky se otočily ...“

Dhark byl informován dostatečně. Najednou neměl čas. V průběhu následujících deseti nebo patnácti minut nemohl Cal jednat. Odtud tedy nebezpečí nehrozilo. Během této lhůty však museli on a jeho přátelé udělat všechno, aby uskutečnili Dharkův nápad.

Zatímco znovu poklekl k Cobemu, vrhl po dvojčatech nedůvěřivý pohled. Charly ho zachytil a nenapodobitelným způsobem řekl: „No, málem vás pěkně dostali...”

Ren Dhark na chvíli zapomněl, že má co dělat s psychopaty a řekl: „Do budoucna si nepřeji takové dětinskosti, jasné?”

Charly se podíval na bratra. George odpověděl za oba:

„Užs někdy slyšel vo fér hře, čoveče? Asi ne, co? To asi už nevíš, že jsme já a brácha Cal pěkně vypekli. Jasně, taky to někdy muselo jít vobráceně. Tak to chodí při fér hře, ale těch pět tajtrdlíků nebylo na příjmu. Čoveče, ses dobrej s tím tvým kanónkem. Všecka čest, co Charly?”

„Vypadá to, že v palici něco má, jenom ne tolik, co máme my...”

Muži zoufale zaúpěli. Tyhle hloupé řeči byly nad jejich síly. Jenom Dhark byl výjimkou. Snažil se dvojčatům a jejich slovům porozumět.

Ti dva měli prostě svoji představu o férovém jednání a chovali se podle toho.

Než se Dhark začal zaobírat Čobem, přikázal: „Před chvílí jsme zopakovali stejnou chybu a nechali jsme se odlákat. To se za žád-

51

ných okolností nesmí opakovat. Dávejte taky pozor na normální Gianty, aby nepřišlo nějaké nepříjemné překvapení. Já ...”

Vtom Afričan vedle něho zašeptal:

„Dharku, proč tady tak křičíte? Já...” a pokoušel se vstát. Dhark ho zadržel.

„Zůstaňte ještě chvíli ležet, Manu. Hned vás budu potřebovat.”

Cobe se na něj tázvavě zahleděl. „Dharku, Cal mě dostal, právě když jsem ho... ó, můj Bože!” zprudka se posadil. „Dharku, to muselo být dnes ráno ... máme pořád ještě stejný den, že?”

Dhark jej několika slovy uklidnil. Přes černou Afričanovu tvář přelétl slabý úsměv.

„Je dobře, že jste pochopil mé jednání. Nic jiného mi v tu chvíli nezbývalo. Ale když jsem spatřil Cal, asi jsem byl lehkomyšlný. Dharku, tahle skupina je ještě nebezpečnější, než jsme čekali...”

Dhark zvolna pravil: „Myslíte těchhle pět?” a ukázal před sebe.

Čobe nedokázal překvapením promluvit.

„Tak to jsme dokázali, Cobe. Cal se nachází v naší moci. Dokud zůstanou v bezvědomí, nemusíme se obávat žádného útoku ze strany jejich poddaných. Víc jsme toho však dosud nedocílili. Už několik hodin tady stojíme a marně uvažujeme, jak z toho ven ...”

„Je na čase, aby nás zase viděla POINT OF!” zamíchal se do hovoru Rul Warren se svojí neodmyslitelnou studenou dýmku v zubech.

Ren Dhark se zaklonil.

„Warrene, až bude zapotřebí, přikážu start na Mounts. Ale zatím všichni zůstaneme tady! Doufám, že jste mi rozuměli. Přehlédlí jsme ještě jednu možnost...”

„... a nenapravili jednu ošklivou chybu,” trumfoval Dan Riker..

Nikdo nevěděl, co má na mysli.

„Prosím!” pravil Ren Dhark krátce.

„No, dobrá ...” odvětil Dan trochu podmračeně, protože se mu nelíbil tón přítelovy řeči. „Cal jsme paralyzovali a spoutali, ale nikoho nenapadlo hledat přístroj, pomocí něhož těch pět hnědých Giantů kolem sebe vytvořilo energetické ochranné pole. Nebo se pletu...?”

Dan předpokládal, že svou poznámkou vyvolá horečnou aktivitu, ale Dharkova odpověď ho zaskočila:

„Na to bude čas později. Čobe, už můžete vstát?”

Afričan se zasmál.

„Proč bych nemohl? Jsem vyspalý a po tom krásném snu, z něhož jste mě vzbudil...”

52

„Vy jste spal . . . ?”

„Asi ano. Zpočátku samozřejmě ne, když mě Cal napadl svými paraschopnostmi. Ale ke konci jsem se přemístil z nicoty do spánku. Byla by to skutečně novinka, kdyby měl zhyponotizovaný člověk sny. A já jsem je měl.”

Rul Warren si vyndal z úst dýmku a podíval se ke dvojčatům, jež tam stála bez hnutí a vypadalo to, že neslyší a nevidí. V tento okamžik mu jejich neobyčejné schopnosti začaly připadat velice podivné a podezřelé. Zaobíral se tím v duchu .tak hluboce, že neslyšel Dharka, co říká. Když si to uvědomil, bylo to nejdůležitější už vysloveno.

„... Are Doorn a Petr Voncev zůstanou na svých místech. Tři Blesky s Vultejusem, Kartekem a Dresslerem budou zapotřebí tady víc než kdekoliv jinde. Dane, zavolej jim a přivolej je sem. Ještě něco!

Ted' jde o všechno! My musíme mít úspěch! Nemůžeme si nic jiného dovolit...!"

Dan Riker ustoupil o pár kroků do strany a přivolal Blesky. Na půl ucha slyšel další Oharkovy rozkazy. „... Všechny videofony budou vypnuty! Během akce neexistují...!"

Byl přerušen. Připomněli mu odvláčeného Mike Doranera. Dhark chvíli uvažoval. Jeho hlas zazněl tvrdě. „Momentálně nemohu žádný stroj postrádat. Ať už se stane cokoli, i kdyby měl někdo z nás v akci přijít o život nebo se dostat do smrtelného nebezpečí, plán musí být proveden bez zaváhání! Jedno přitom nesmíme zapomínat: Cal je telepat, jako každý Gi-ant. Může a bude číst naše myšlenky. Teorie tvrdí, že se člověk nemůže při telepatii uchýlit ke lži. Jestli je tomu tak, pak to pro nás znamená značný handicap. Toto nebezpečí můžeme eliminovat pouze tehdy, zmobilizujeme-li veškeré síly a budeme-li co nejzuřivěji myslet na absolutní vyhlazení Robonů! Žádná fantazie, žádná představa přitom nemůže být dostatečně otřesná a krvavá!"

Rulu Warrenovi se zdálo, že ztrácí zem pod nohama.

Co to Dhark právě řekl?

Plánoval absolutní vyhlazení několika miliónů lidí, kteří sem byli zavlčeni Gianty?

Warren se otočil k ostatním, aby položil dodatečnou otázku, ale nedostal příležitost.

Riker právě hlásil:

„Ty tři Blesky sem letí. Vypnuly spojení. Kompletně ..."

53

„A my nyní učiníme totéž!" rozkázal Ren Dhark, sáhl po video-fonu a vypnul ho. Ostatní následovali jeho příklad. Pak byl Rul Warren přiřazen k malé skupince, která měla za úkol paralyzovat partu normálních žlutých Giantů u krmícího zařízení.

Ren Dhark si nemohl dovolit žádné další riziko.

Dobře věděl, že jeho plán stojí na hliněných nohou.

„Doufejme, že to vyjde ..." pravil ztěžka Dan a přešel na místo, které mu bylo určeno.

Rul Warren využil příležitosti a zjišťoval u jednoho z přátel, oč vlastně půjde..

„A tohle že má vyjít?" zeptal se zděšeně a zavrtěl hlavou.

Oslovení pokrčili rameny.

•*_*_*

Mike Doraner si ještě velmi dobře vzpomínal na své první setkání s Renem Oharkem v kasinu letiště v Cent Fieldu. Tenkrát na něj onen tříadvacetiletý poručík obchodního kosmického loďstva, jenž právě získal velký kosmonautský diplom, neudělal nijak zvláštní dojem. Ren Dhark byl jako všichni ostatní, výjimečný byl pouze jako syn zkušeného komandéra vesmírných lodí, jednoho z nejlepších, jaké Země zrodila.

Z tohoto důvodu tehdy před rokem na poručíka Dharka nezapomněl. Viděl v něm hlavně syna, kterého povýšil otec a vzal ho také s sebou na loď kolonistů GALAXY.

A pak GALAXY s 50 000 kolonisty na palubě odstartovala. Jejím cílem byla planeta Dorado v systému Deneb. Nikdy tam nedoletěli. Časový skok, pohonný systém lodí, na něž byli odborníci na Zemi tak hrdí — přestal zničehonic pracovat a vrhl loď i s posádkou do neznámých oblastí Mléčné dráhy. Během tohoto letu, jenž možná někdy vstoupí do historie, Ren Dhark prokázal, že není jenom synem slavného velitele, ale že má veškeré schopnosti a předpoklady, aby byl jednou ještě lepší než jeho otec.

A stal se lepším!

Ale co teď? Žil ještě Ren Dhark, nebo z něj Gianti udělali Robo-na?

Mike Doranerovi bylo v kabině jeho Blesku nesnesitelně horko. Špatně se mu dýchalo a potil se. Ještě jednou se pokusil spojit s Oharkovou skupinou. Vysílač byl zapnut na nejvyšší výkon. Ale zůstal bez odpovědi.

54

Rezignovaně toho nechal. Výčitky, které si dělal, byly tak silné, že mu dávaly zapomenout na nesnesitelnou bolest v koleně.

Přece tady nemohl sedět a čekat! Neměl právo skládat ruce do klína! Ted' byly zapotřebí činy!

Ren Dhark a jeho lidé se museli nacházet v nebezpečí! Jinak by byli přece na příjmu!

Mike se rozhodl. Zapnul distanční i energetický zaměřovač a ohmatával prostor mezi městem a letištěm. Bylo mu v tu chvíli docela jedno, jestli ho giantské zaměřovače zachytí nebo ne.

Chtěl a musel najít tři Blesky, které byly nasazeny s Oharkovou skupinou.

Pomaloučku se předklonil, aby měl blíž k přístrojům. Energetický zaměřovač pracoval exaktně. Zachytil řadu giant-ských lodí, ale ani jeden Blesk!

Doraner se podíval na časový údaj.

11.09. Na chvíli zaváhal, protože si myslel, že boj už trvá podstatně déle.

Byli Kartek, Vultejus, Dressler a jejich Blesky zničeni? Sevřel ruce do pěstí.

Tady se muselo něco udělat a oba jeho kolegové museli pomoci. Zavolal je. Zaváhali, protože měli od

Dharka výslovný rozkaz jednat teprve na jeho osobní rozkaz.

„Ale mezitím už můžou být všichni po smrti!“ křičel Doraner, protože nedokázal pochopit tvrdošijnost těch dvou. „Myslete přece, můžou být zraněný, mrtvý nebo v bezvědomí, a my tady chytáme lelky!“ „Doranere, my se nehne z místa,“ odporoval mu pilot, který ho vyzvedl z jámy. A pohrozil mu! „A vy taky ne. Doufám, že jste pochopil, co to znamená!“

Mike zaskřípal zuby. Jeho vlastní druzi byli schopni po něm střílet, kdyby se rozhodl odstartovat.

Potom ti dva ještě zjistili, že Doranerovy zaměřovače pracují.

„Doranere, jestli ihned nevypnete zaměřovače...! Vy jste se snad zbláznili! Mají se do nás pustit? Doranere, vypněte to, nebo vám do kabiny napálím jehlovej voheň! Okamžitě to stáhněte na nulu!“

Mike sklopil hlavu. Pak jeho zaměřovače přestaly pracovat. Ale ty výhrůžky ho nedokázaly přesvědčit.

„Doranere,“ pokračoval pilot, který ho před chvílí přivezl z terénu. „Já nevykládám žádný hloupý fóry. My si tě vohlídáme. Já na to nejsem sám!“

55

„No fajn,“ pravil Doraner ironicky. „A co uděláte, hlupáci?“ Ve stejnou chvíli zapnul podsvětelný pohon lodi a jeho Blesk se pomalu začal zvedat. Odlepoval se od země. Doraner chtěl svým strážcům dopřát co nejdelší radost ze střelby.

„Doranere, budeme střílet...“ zařvalo to v kabině, až ho zabořilo v uších. „Ano ...?“

Vysílačka zprostředkovávala nesrozumitelné nadávky. Úšklebek v Doranerově tváři byl stále spokojenější. V duchu si představoval, co asi jeho kolegové dělají. A uhládl.

Poprvé pochybovali o Tajemných a o jejich technice. Měli zato, že se stávají svědky výpadku, protože je myšlenkové řízení neposlouchalo. Antény paprskometů nevysílaly žádné paprsky. Energetické agregáty pracovaly tiše jako předtím.

„Přepnout...“ slyšel Doraner ve sluchátkách a rozesmál se. Jeho partneři se cítili, jako by dostali pár facek. Oba nebyli daleko od záchvatu zuřivosti, protože nedokázali vystřelit ani ručně. Zbraňové systémy jejich lodí vypověděly službu! Doraner nehnal svoji hru do důsledků. Rychleji, než se jeho loď odlepila od země, znovu přistála. Ale stále ještě nevěděl, jestli jeho kolegové pochopili.

Odmítali se s ním bavit. Ale nevsímal si toho a s chutí jim vysvětlil, proč jak myšlenkové, tak ruční řízení paprskometů neposlouchalo jejich rozkazy, když ho chtěli sestřelit.

„...nezapomeňte na to nikdy! Jeden Blesk nemůže žádný druhý sestřelit ani náhodou. V boji se Blesk nemůže dostat do palebné dráhy jiného Blesku, protože ten ji v takovém případě automaticky vypíná! To je zabezpečovací technika nejvyššího stupně. Takže teď k mému návrhu: musíme vyrazit a hledat Oharkovy lidi, a sice hned! Já...“

Já přebírám veškerou zodpovědnost, chtěl říct, ale pak pochopil, že každé slovo je tady zbytečné.

Vstup do Blesku se rozletěl. Vedle Blesku stál kolega s paralyzátozem v ruce. Byl odhodlán ke všemu.

„Vystup, Doranere! Mokrát díky za informace. Počítám do tří.“

Jedna ... dva...“

Mike opět ucítil bolesti v koleně. Ztěžka vstal. Když vystoupil, pokusil se přísným a zlostným pohledem svého druha ovlivnit.

„To vám oběma slibuju: Jestli Ren Dhark, Riker a ostatní zahynuli jenom proto, že vy dva jste zbabělci, tak vám ještě dodatečně zpřerážím kosti...“

56

Vtom sebou oba trhli, předklonili se a zapomněli na hádku. Pilotova ruka s paralyzátozem klesla, jako by najednou neměl v ruce sílu. Mike Doranerovi bylo, jako by stál v silném energetickém poli. Co to bylo za tajemný neviditelný útok?

Nasadili Gianti zbraň, kterou ještě neznali?

Ve zlomku vteřiny to bylo pryč. Muži na sebe zaskočeně hleděli. Ze třetího Blesku křičel bezradný pilot: „Co to bylo? ... Co se stalo?“

„Jo, co to bylo?“ ptal se také Mike Doraner a rozhlížel se, jako by mohl spatřit zdroj podivného útoku. Mimoděk pohlédl k letišti.

Oči se mu rozšířily, otevřel ústa a zapomněl je zavřít. Myslel si, že sní. Pochyboval o svém rozumu. Nebyl schopen vydat ani hlásku ...

Ren Dhark potlačil přání podívat se do nákladních lodí u krmicího stroje. Byly to stejné typy lodí, jaké se objevovaly na Zemi. Pohledem přelétl i osm svisele umístěných krmicích aparátů, o nichž mu vyprávěl Čobe, a žluté Gianty, které nechal ještě dodatečně paralyzovat.

Na znamení se ukázali Voncev s Doornem. Zvedli nad hlavu těžké paprskomety.

Kolem něj a Cobeho stáli jeho muži. Byli mezi nimi i Vultejus a Dressler. Jenom Kartek neopustil svůj Blesk. Snad se za zapnutým intervalem nacházel v bezpečí.
Napětí, pochyby, naděje a nedůvěra se zračily ve tvářích mužů, kteří už dvanáct dní pobývali na Robonu a mnohokrát tu byli pronásledováni Gianty a Robony.
Všichni museli čekat: i Dhark a Čobe. A nikdo nedokázal předem říct, jak experiment dopadne.
Ren Dhark věděl, co se honí v hlavách jeho druhů. V duchu je obdivoval, protože jeho pokusu nevěřili. Už se viděli jako Robo-ni... a přesto byli ochotni spolupracovat.
Jestlipak jim za to bude lidstvo v případě úspěchu vděčné?
Manu Čobe klečel před nadále spoutaným a paralyzovaným Ca-lem. Pozoroval těch pět hnědých Giantů. Byl domluven s Oharkem, že při sebemenším náznaku, že se některý z nich probouzí, dá znamení.

57

Čobe zvedl levou ruku.

Znamení!

A Ren Dhark pokynul svým druhům!

Přišla hodina rozhodnutí. Půjde i o jejich osudy.

Afričan pocítoval mučivé napětí. Věděl, že to je nejistotou, zda bude schopen Calu svými slabými hypnotickými schopnosti odolávat.

Od Oharková zabezpečení situace tím, že opodál vyčkávali Doorn a Voncev, si mnoho nesliboval. Paraimpulsy se pohybují rovnoměrně a stejně rychle do všech směrů! Ale Oharkoví to neře-kl, protože jejich situaci nemohla vylepšit žádná strategie.

Proti paramentálním silám neexistovala obrana, pokud člověk nebyl[^]schopen vyslat protiimpulsy.

A Čobe o této své vlastnosti stále silněji pochyboval.

Jeden z členů Calu se probral.

Přijímal nyní krvavé, nenávistné myšlenky okolních mužů, kteří si představovali vyhlazení několika milionů Robonů?

Čobe byl šťasten, že nikdo nevidí jeho tvář. Byla stažená křečí, plně zrcadlila jeho napětí a veškeré pochybnosti.

Ren Dhark stál dva kroky za ním, ruce za zády sevřené v pěsti. Jeho fantazie malovala obrazy hrůz. Viděl řeku plnou krve Robonů. Viděl namísto jedné POINT OF stovky prstencovitých lodí, jak krouží nad Robonem a jak podpalují město za městem. I Gianti se objevovali v obrazech masakrů, Gianti, kteří hynou pod paprsky.

Oharkoví představy nabíraly hrozivou podobu. Fantazie začínala splývat se skutečností. Členové Calu zmizeli z jeho vědomí.

Dhark už ani nevěděl, že existoval nějaký plán, jak Cal přelstít. Ani na vteřinu nepomyslel na zotročené lidi na Zemi.

Zabíjejte Robony! Žádný nesmí přežít! Ani jediný!

Měl zavřené oči. Sténal a nehty se mu vrývaly do masa. Klouby na sevřených pěstích bělely a jeho tvář zestárla o dvacet let.

Žádný nesmí přežít! Ani jediný!

A podobně uvažovala většina ostatních. I Manu Čobe. Ale v něm jediném stále ještě hlodala nejistota. Když se probral čtvrtý člen Calu, zesílila.

Afričan zaúpěl. Stejně jako Dhark měl ruce sevřené v pěst, jako by jimi chtěl začít Cal bít. Rázem jej zachvátil nespoutaný vztek, že zklamal. Najednou před sebou viděl srub na okraji pralesa, kde se narodil. Zdálo se mu, že slyší dunění prostých bubnů, svolávajících muže k tanci. Ale všechno se to odehrávalo uprostřed obrazů vraždění Robonů.

58

Manu Čobe si nevzpomínal, že by někdy viděl medicinmana při rituálních tancích, ale přece takový zážitek musel mít uložen někde v povědomí.

Vkleče začal kroužit tělem. Ústa s masitými rty se otevřela a Čobe vydával zvuky pronásledovaných goril a vyplašených kočkovi-tých šelem. Oči mu vystupovaly z důlků, vytrčil paže a prsty se proměnily v drápy.

Roboni v ohni a pod paprsky zbraní! Roboni ve svých hořících městech! Křičící Roboni. Roboni, utíkající o život!

A pozemšťané — vrazi, kteří nehledí na milosrdenství a zabíjejí vše, co jim přijde pod ruku!

Ren Dhark neslyšel jak Čobe řve, neviděl, jak rytmicky škube tělem. Neviděl krajinu, neviděl den nad Robonem -- díval se někam, kde se odehrávaly vražedné excesy, kde vládla brutalita a kde se ničilo.

Ale nebyl to jen on, kdo se tak ponořil do fantazie. I Dan Riker ztratil veškeré zábrany práva a spravedlnosti. Ani ho nenapadlo podívat se k letišti, zda tam nestartují nějaké lodě. Smrt Robonům! Žádný nesmí přežít!

Rul Warren zlomil v ruce dýmku, ale neexistoval žádný smysl, který by mu to oznámil. Are Doorn už dlouho nenadával v mateřštině jako teď. Cal se mu rozplynul před očima. Manu Čobe najednou hleděl do giantské dravci tlamy! Jeden z členů Calu řval! Ten výkřik nepronikl Čobemu do uší, protože měl zablokované smyslové vnímání. Cal byl zaplavován paravlnami ze všech stran. Čobe právě prožíval rituální tanec, který zažil jako embryo v matčině těle. V Afričanovi se probouzela jeho pravlast! Praafrika se svými duchy, bohy, medicinmany a fetiši, kouzelnými slůvky a zázračnými činy, kouzelníky a moudrými ženami. Před Calem stála prastará Afrika!

A kolem dokola byli muži, jejichž krvežíznivá představitivost pracovala na hranici jejich schopností. Gianti křičeli!

Africký prales byl čím dál neúprosnější!

A Manu Čobe tohoto syčícího, křičícího Gianta vytrhl ze skupiny Calu!

V tu chvíli se Ren Dhark probral z extáze. Po tváři mu proudem tekla pot. Třásl se po celém těle a cítil se nevysslovitelně vyčerpaně.

59

Čobe musel mít za sebou něco podobného, protože vstal, ruce mu klesly v gestu, naznačujícím absolutní únavu.

Vtom uslyšeli hlas.

Jeden z členů Calu se s nimi telepaticky spojil a zeptal se na podmínky, za kterých by bylo možno odvrátit neštěstí, hrozící Ro-bonům.

Dhark se postavil vedle Afričana. Cal byl vzhůru. Temné giant-ské oči zračily nedozírnou hloubku. Zničíme je! Všechny! Na toto myslel s maximální soustředěností a pak ještě vykřikl: „Všechny je zničíme! Všechny bez výjimky!”

Jednal intuitivně.

Manu Čobe si v sobě uvědomil netušenou sílu. Opět svými fan-tasmagorickými obrazy napadl Gianta, který předtím křičel.

Ren Dhark, který nemohl vědět, co Čobe s hnědými bytostmi provádí, pozoroval, jak se nyní napřimil i druhý člen Calu, protočil oči a vpadl do syčení svého druhu.

Měl za to, že nyní nastala příležitost k jednání. Poprvé od zahájení svého plánu vědomě promluvil: „Čobe, hlídejte je. Jste schopni sledovat můj rozhovor?”

„V to doufám ...” řekl Afričan unaveně.

Dhark se právě pokoušel soustředit a vypnout všechny ostatní smyslové vjemy a vtom zaslechl v hlavě hlas.

Cal ti rozumí.

„Dobrá,” odvětil nahlas, protože Čobe musel poslouchat pro případ nutnosti, kdyby musel zasáhnout svými schopnostmi. „Nejprve požaduji, aby Cal přikázal, že nesmíme být napadeni.”

Tento rozkaz byl již dávno vydán.

Dhark se podíval na Afričana: Taky slyšíte Cal?”

Čobe zavrtěl hlavou.

„Dharku, Dharku, jsem fyzicky vyřízen. Já ...”

Potácel se jako opilý, třásl se zimnicí. Dhark jej zachytil za paži, zavolal Rikera a ještě jednoho muže, aby ho přidrželi.

„Jde to?” zeptal se pak Čobeho. Bylo mu jasné, že kdyby Čobe jen na chvíli ztratil vědomí, bylo by po všem.

„Půjde to, Dharku, půjde. Jednejte dál...”

Tak mohl mluvit jenom někdo, kdo se nacházel těsně před zhroutilím. Afričanova pleť posedla. Rty měl bezkrevné, v očích mlhu.

Dhark opět cítil zodpovědnost. Mimoděk ztěžka dýchal. Představa, že Cal čte všechny jeho myšlenky, mu téměř nevadila. Touto

60

•
cestou Gianti zjistili, jak málo jim důvěřuje. Mimoděk se mu do myšlenek zapletly další obrazy běsnění proti Robonům. Echo odeznívající extáze.

Bylo na čase sdělit Calu požadavky: „Cal se svým lidem musí opustit náš svět!” Tři muži vedle něho bez dechu naslouchali. Pozorovali dravci hlavy, ale nedokázali odhadnout odpověď Calu. Zaručíš Calu uchování života ostatních? Dhark nahlas zopakoval otázku, kterou zaslechl v hlavě. „Ano, pokud Cal přistoupí na všechny podmínky!” Jmenuj je!

„Cal a jeho lid opustí svět, který přepadl a zplundroval! A čekám na splnění mého prvního požadavku!” Cal přijímá obě podmínky a dodrží je!

Oharková ústa byla suchá, jakoby dlouhé dny nepozřel kapku vody. Jakoby prošel pouští. Odkušal si.

Najednou byl neklidný a neklid začínal narůstat. Nikdo v tuto chvíli jeho slabost nepostřehl. Pak se zase sebral a klidně, energicky řekl:

„Cal nám dá k dispozici přístroj, s jehož pomocí lidi na Zemi učiníme opět normálními. Pokud by Cal tomuto výrazu nerozuměl ...“

Hlas v jeho hlavě řekl:

Cal ti rozumí tak dobře, jako ty rozumíš Calu. Cal přijímá tuto podmínku, protože Cal ví, že ušetříš ostatní na této planetě, když bude tvé podmínky akceptovat. Ale přikaz Druhému, aby se zdržel své síly, aby Cal mohl splnit tvé požadavky. Tohle Dhark nečekal. Koho měl rozumět tím Druhým? Pětice vůdčích Giantů četla každou jeho myšlenku. Sotva začal o tomto bodě přemýšlet, bylo mu telepaticky sděleno: Je to ten, který si myslí, že je silnější než Cal. Manu Čobe!

Dhark mu sdělil požadavek pětice. V ten okamžik Afričan opět o něco ožil.

„Nepřístupujte na to, Dharku! Pomyslete jen, jak mě ty příšery položily, aniž by hnuly prstem!“

Ten Druhý nemá tvou víru. Nepslochej ho. Věř! A Ren Dhark věřil!

Ještě jednou v duchu přezkoumal riziko, které musí vzít na sebe, když vyhoví požadavku Calu. On, který vždy pečlivě zvažoval všechna pro a proti, řekl: „Odpočiňte si na chvíli, Čobe. Nyní Calu důvěřuji...“

61

Dan Riker nadále podléhal krvavým představám. Nedokázal se jich zbavit. Byl to protiklad k situaci.

„Ty příšery .. .“

„Už ani slovo!“ zazněl Dharkův rozkaz jako prásknutí bičem. „Mohu se na vás spolehnout, Čobe?“

To byl jeden z krizových momentů!

„Vy jste tu šéf, Dharku. Vy musíte vědět, co dělat a co ne!“

Nejosamělejší muž celé Galaxie na to neřekl ani slovo.

Čekal, až mu Cal sdělí, jak se dostanou k přístroji, kterým promění letargické lidi v normální, sebevědomé bytosti.

Vteřiny ubíhaly!

Napětí rostlo a rostlo!

Jaký zákeřný trik teď Cal zase vymýšlel? V hlavách Oharkových druhů se opět rozněcoval hněv.

Vultejus pomalu vykročil směrem ke skupince.

A pak, když i Ren Dhark sám musel se vším vypětím myslet na to, že Calu důvěřuje, se najednou stalo cosi uvnitř jejich hlav. Chytali se za ně, vykřikovali a zavírali oči.

Ale zbytečně.

Obraz v mozku zůstal!

Zobrazení plánku!

Každý ho viděl jinak! Nikdo mu nerozuměl. Zobrazení bylo záhadné jako prastará písma!

Ale vpálilo se jim do mozků. Nešlo se ho zbavit ani ho zapomenout.

Ale co si s tím měli počít? Nic nechápali.

V tomhle že by vězela zákeřnost Giantů?

Pak následovala druhá telepatická rána.

Oči už nikdo nezavíral. Všichni, včetně Manu Čobeho a Rena Oharka, se dívali někam do dálky, ale přitom měli v duchu před svými zraky plánek, který byl nyní opatřen písemným vysvětlujícím doprovodem.

Začínali chápat.

Ren Dhark přikyvoval. Šlo o jistý druh vysílačky.

Pak bylo po všem. Lidé porozuměli Calu, spoutanému u jejich nohou. Dhark se pomalu sklonil a začínal prvního Gianta rozvazovat.

Věřil, že se v téhle hře hrálo čestně.

„René,“ zeptal se Dan přítele, „tys ... tys jim slíbil svobodný odchod?“

Ren se otočil a podíval se Rikerovi do očí. „Ano. V myšlenkách. Cal může jít. Už nemáme na Robonu co dělat...“

62

Mlčení.

Muži rozvazovali Gianty.

Mlčení Calu.

Telepatické spojení už neexistovalo.

Pět hnědých Giantů vstalo. Nevěnovali lidem jediný pohled. Pomalu kráčeli k otevřené formaci lodí, ale nevešli dovnitř. Dvacet metrů před ní se zastavili. Do čtverce vlétl přístroj, malý jako dlaň. Vytáhl jej pod oblečením jeden z Giantů Calu. Sotva se předmět dotkl země, na všechny strany se rychle rozšiřovalo nazelenalé energetické pole.

Letouny a krmicí přístroj se v něm ztratily. Proběhlo to naprosto tiše. Během okamžiku se vše v energetickém poli změnilo na popel. I ten malý přístroj. Teprve pak Cal zvolna vykročil směrem k řece. Doorna a Vonceva si nevšimal.

„Pozor, Čobe!“ šeptal Riker, který Calu nedůvěřoval a stále čekal útok, ale Dhark ho okřikl:

„Nemusíme se bát, protože sami nechceme Cal'oklamat a ...“

Vtom je jako kámen zasáhla telepatická zpráva. V hlavách mužů duněla jako výbuch:

Jsme jedno, i když nás jsou miliony. Zůstaneme jedno, přestože nyní všichni jdeme. I v budoucnosti budeme jedno, protože jsme Strážci vesmíru.

Muži neměli ani čas se vzpamatovat z překvapení, když ještě zaznělo:

A přece jste Zatracená!

To už pro ně nebylo nic nového. Are Doorn se ve svém úkrytu v křoví zašklebil a pak se zkroutil a ohnul jako ostatní.

Padlo na ně energetické pole. Bylo všude a bylo nesnesitelné. Zdálo se, že přetrvá věčnost, ale trvalo to jen pár vteřin a zase zmizelo.

Cal už nebyl vidět. Nikdo si nevšiml, kam šel.

Pak Dan Riker vykřikl: „Lodě — kulovité lodě! Padají! Zřítily se...!“

Bylo 11 hodin 22 minut. Are Doorn se náhodou podíval na hodinky, nastavené na palubní čas POINT OF.